

Αθώος
ο Άρης Σειρηνίδης

Το κατηγορητήριο
της Αντιτρομοκρατικής
κατέρρευσε στο
Μικτό Ορκωτό
Δικαστήριο

σελ. 2

★ Τρίτη-Τετάρτη 28-29 Ιουνίου ★

Όλοι στη 48ωρη γενική απεργία

Να παλέψουμε να γίνει διαρκείας!
Κάτω η κυβέρνηση της Τρόικας

Υπό τη πίεση των εκατοντάδων χιλιάδων που έχουν πλημμυρίσει εδώ και ένα μήνα (από τις 25 Μαΐου) τις πλατείες και τους δρόμους των μεγάλων πόλεων όλης της χώρας ενάντια στη λαομίσητη κυβέρνηση και τα Μνημόνια της με την τρόικα, η ΓΣΕΕ και η ΑΔΕΔΥ απεφάσισαν να κηρύξουν 48ωρη γενική απεργία.

Οι γραφειοκράτες συνδικαλιστές περιμεναν κυριολεκτικά τις παραμονές της ψήφισης του Μνημονίου Νο2 για να "κλιμακώσουν" τη δράση τους και δεν κάλεσαν καν σε απεργία την ημέρα της προγραμματισμένης ψήφισής του (30 Ιούνη): η διήμερη γενική απεργία είναι το περισσότερο που μπορούν να κάνουν.

Για όλους, όμως, τους άλλους, τους εργαζόμενους, ανέργους και συνταξιούχους εργάτες και τα πλατιά λαϊκά στρώματα είναι το λιγότερο. Μισθοί, συντάξεις, επιδόματα, εργασιακές σχέσεις, υγεία και παιδεία θα συνεχίζουν να τσακίζονται επί μια ακόμα πενταετία, τουλάχιστον, για να πληρώνονται οι διεθνείς τοκογλύφοι και να δαιμονίζεται αυτό το κανιβαλικό, όσο και ιστορικά εξαντλημένο σύστημα.

Πρέπει να πάρουμε την υπόθεση της διήμερης γενικής απεργίας στα χέρια μας, καθώς οι ηγεσίες των συνδικάτων δεν θα κάνουν τίποτα για να πετύχει - έστω και τυπικά - η απεργία, δηλαδή να παραλύσει η καπιταλιστική παραγωγή και να κατακλυστούν οι δρόμοι.

Για να γίνει αυτό πρέπει να επιδιώξουμε να γίνουν συνελεύσεις σε κάθε χώρο δουλειάς, να ενημερωθούν όλοι για το τι διακυβεύεται σήμερα και πως πρέπει να απαντήσουμε στις προκλήσεις των καιρών και να συγκροτηθούν επιτροπές αγώνα.

Συνέχεια στη σελίδα 16

Σ' αυτό
το φύλλο

Απόφαση της Κ.Ε.
του ΕΕΚ
ΕΛΛΑΔΑ
Ο αδύνατος κρίκος
της κρίσης -
ζωτικός κρίκος της
επανάστασης

σελ. 7-11

ΛΑΡΚΟ
Το παρελθόν και το
μέλλον της βιομηχα-
νίας σιδηροκιελίου

σελ. 12-14

Η Ε.Ε. απειλεί
να θάψει τους λαούς
της Ευρώπης

σελ. 16

Ποδόσφαιρο
Ο υπόκοσμος - η άλλη
όψη του κόσμου τους

Αν ρίξει κάποιος μια ματιά στα σύννεφα δεν θα δει κανένα επάνω. Όλοι γκρεμίστηκαν από ψηλά και δικαιολογημένα. Που να πάει το μυαλό μας ότι στο ελληνικό ποδόσφαιρο στήνονται παιχνίδια. Και φυσικά ποιος να φανταστεί πως εμπλέκονται άνθρωποι σαν το Μπέο, τον Ψωμιάδη, τον Τσικογιάννη και διάφορους άλλους που η αγάπη τους για τον αθλητισμό ήταν αδιαμφισβήτητη.

Συνέχεια στη σελίδα 16

Αθώος ο Άρης Σειρηνίδης

Αθώος κρίθηκε από το Μικτό Ορκωτό Δικαστήριο ο Άρης Σειρηνίδης.

Τον συνέλαβαν στις 5 Μάρ 2010, δοκίμασαν να του φορτώσουν μια ένοπλη ληστεία μετά φόνου, αλλά η κατηγορία δεν μπορούσε να σταθεί και την απέσυραν. Ετοιμάζονταν να τον αφήσουν ελεύθερο, όμως η Αντιτρομοκρατική επέμεινε! Λίγο πριν αφεθεί ελεύθερος, «βρήκε» γενετικό υλικό (DNA), που του είχαν κλέψει από το πορτοφόλι και τον κατηγορήσαν ως τον «ποτολόερο με το σομπρέρο» που τον Ιούλιο του 2009 πυροβόλησε κατά διερχόμενης κλούβας των ΜΑΤ στα Εξάρχεια. 'Όταν είχε σημειωθεί το περιστατικό, τα δελτία ειδήσεων και η ίδια η αστυνομία χαρακτήριζαν τον δράστη του πυροβολισμού «σαλεμένο».

Με βαριές κατηγορίες, για 17 (!) απόπειρες ανθρωποκτονίας, ο Άρης Σειρηνίδης προφυλακίστηκε. Έμεινε στη φυλακή 1 χρόνο, 1 μήνα και 19 ημέρες.

Στο Μικτό Ορκωτό Δικαστήριο αποδείχθηκε η αθωότητά του. Το κατηγορητήριο κατέρρευσε. Κανείς δεν τον αναγνώρισε, οι μάρτυρες έπεφταν σε κραυγαλέες αντιφάσεις, ο κατηγορούμενος είχε ισχυρό αλκοολικό και το δείγμα DNA ήταν σαφές ότι δεν μπορούσε να αποτελείσει τεκμήριο ενοχής. Εκτός των άλλων στην περιβόητη χειρουργική μάσκα, υπήρχαν όχι ένα αλλά δύο δείγματα DNA, γεγονός που η αστυνομία αρχικά είχε αποσιωπήσει...

Το μεσημέρι της Πέμπτης 23 Ιουνίου 2011, ύστερα από δικαστική διαδικασία αρκετών εβδομάδων, και μιας περιέργης επανάληψης της δίκης, η πρόεδρος του Μικτού Ορκωτού Δικαστηρίου ανακοίνωσε την απόφαση «αθώος», μέσα σε θεύελλα χειροκροτημάτων και συνημάτων. Το απόγευμα της ίδιας μέρας ο Άρης Σειρηνίδης αφέθηκε ελεύθερος από τις φυλακές Κορυδαλλού, για να πάσει στην αγκαλιά της μπτέ-

ρας του, της αδελφής του, των φίλων, συγγενών και αλληλέγγυων. Δυστυχώς δεν ήταν εκεί ο πατέρας του Κώστας που πέθανε από εμβολή στην προσπάθειά του να αποδείξει την αθωότητα του παιδιού του.

Υπέρ του Άρη κατέθεσαν μάρτυρες υπεράσπισης από όλο σχεδόν το φάσμα της αριστεράς και της αναρχίας. Η συγγραφέας Ιωάννα Καρυστιάνη, ο Μανώλης Γλέζος, Ν. Βούτσας, Αγ. Χάγιος, Αλ. Βερναδάκης, Γ. Σερφίρης, Θ. Κουτσουμπός, συνδικαλιστές όπως ο Κλέαρχος Σμυρναίος, κ.ά.

Αυτίπτες μάρτυρες, φίλοι του κατηγορούμενου, υποστήριξαν το άλλοθι που πρόβαλε ο Άρης, ενώ γενετιστές βιολόγοι αμφισβήτησαν ευθέως τη μεθοδολογία και τη χρήση του γενετικού υλικού (DNA) από την αστυνομία.

Η εισαγγελέας της έδρας πρότεινε την ενοχή του, κάνοντας «σκόντο» στις απόπειρες ανθρωποκτονίας από 17 σε... 2.

Οι συνήγοροι υπεράσπισης (Σπύρος Φυτράκης, Άντυ Παπαρούση, Γιάννης Βρεπτός) κυριολεκτικά ξετίναξαν το κατηγορητήριο. Ιδιαίτερα ανεδείξαν την αδυναμία τεκμηρίωσης κατηγορίας με μόνο αποδεικτικό υλικό το DNA που υποτίθεται ότι υπήρχε στη μάσκα που βρέθηκε κοντά στον τόπο του πυροβολισμού.

Στο δικαστήριο ο Άρης Σειρηνίδης κράτησε επαναστατική στάση. Στην απολογία του ανάμεσα στα άλλα είπε:

«Βρίσκομαι εδώ για να πω ΟΧΙ στο ψεύτικο κατηγορητήριο που επικρατεί να εξοντώσει μένα και την οικογένειά μου».

»Είναι ένα σύστημα βαρβαρότητας σε όλες τις εκφάνσεις της κοινωνικής ζωής.

Νέα Προοπτική

Δεκαεπenthήμερο όργανο της Κ.Ε. του Εργατικού Επαναστατικού Κόμματος (ΕΕΚ - Τροτσκιστές)
Κυκλοφορεί στα κεντρικά περίπτερα και στα βιβλιοπωλεία σε όλες τις μεγάλες πόλεις. Εκδίδεται από την **Ε.Μ.Ε. - ΝΕΑ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ** Αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία **Αρχισυντάκτης** Θ. Κουτσουμπός

Σελιδοποίηση - Μοντάζ
Βιβλιοτεχνία Ο.Ε.
Ζωοδόχου Πηγής 52Α, Εξάρχεια
Τηλ. 210 38.01.844

Εκτύπωση
ΧΕΛΙΟΣ-ΠΡΕΣ Α.Β.Ε.Ε.
Ιερά Οδός 81, Αθήνα
Διεύθυνση Εφημερίδας
Καποδιστρίου 38, 10431 Αθήνα
Τηλ. - Fax: 210 5241070
Ετήσια συνδρομή - Ενίσχυση
Εσωτερικού: 45 €
Ευρώπη: 60 €
Υπόλ. Χώρες: 75 €
Τσεκ - εμβάσματα στη διεύθυνση:
«Νέα Προοπτική»
Θ. Κουτσουμπός
Καποδιστρίου 38
10431 Αθήνα

Εκτός από την άρνηση της κατηγορίας είμαι εδώ να πω ΝΑΙ στις αξίες. Διακυβεύεται η προσωπική μου ελευθερία. Είναι αγώνας ζωής και θανάτου. Η θέση που εκφράζω σήμερα είναι αυτή που είχα πάντα, η θέση με την οποία διαπαιδαγωγήθηκα στην οικογένειά μου. Είμαι πάντα δίπλα σ' αυτούς που είναι σε αγώνες.

Το σύστημα θα εξευτελιζεται όσο θα βρίσκεται ένας άνθρωπος που θα φωνάζει το ΟΧΙ. Και είναι πολλοί αυτοί που λένε όχι. Από τα Μητροπολιτικά κέντρα ως τις χώρες του Μαγκρέμπ μάκοντα ενάντια στην εκμετάλλευση και υποδοούωση, επικαιροποιούν και επαναφέρουν το αίτημα για ατομική και κοινωνική χειραφέτηση.

»Δεν έχω έλθει για να παίξω θέατρο. Την αθωότητά μου την αποδεικνύω με το μοναδικό μέσο που σαν οπαδός του διαλεκτικού υλισμού αποδέχομαι...

Οι σύγχρονες μέθοδοι καταστολής και κυριαρχίας προσπαθούν να ένα επιστημονικοφανές επίκρισμα να εξοντώσουν τους αντιπάλους τους.

Η αποσαμαπτική και εκλεκτική χρήση των στοιχείων διαμορφώνει την πραγματικότητα της δίθην αδιάβλητης θέσης της Αντιτρομοκρατικής. Από την άλλη είμαι εγώ.

Για την πράξη που είχε μείνει «στα αζήτητα», τον πυροβολισμό της κλούβας, είπε πως «μαρτυρά την αποξένωση του δράστη από μαζικές κοινωνικές δραστηριότητες».

Σε ερώτηση της προέδρου για τη θέση του απέναντι στη θία και δι στον ένοπλο αγώνα, είπε:

«Δέχομαι τη ρήση των Μαρξ και Ένγκελς πως "οι κομμουνιστές θεωρούν ανάξιο τους να κρύβουν τις απόψεις και τις προθέσεις τους για τη θία ανατροπή του κοινωνικού καθεστώτος". Εξήγησε ότι η θία [πρέπει να] είναι συλλογική και όχι ατομική.

Αναφέρθηκε στις αντιφάσεις του κατηγορητηρίου και των μαρτυριών (ενός υποτιθέμενου Πολωνού που ποτέ δεν παρουσιάστηκε στο δικαστήριο).

Στη συνέχεια κατήγγειλε την καταλιτική κοινωνία, τους νόμους της αγοράς και την επιδίωξη του μέγιστου κέρδους, τους νόμους που εκπορεύονται από τα συμφέροντα, που κίβηλο χαρακτήρα της δικαιοσύνης και της δίθην ισότητας.

Είπε ότι το συλλογικό πρόταγμα πρέπει να αναμετρηθεί με το πρόταγμα της καταλιτικής κοινωνίας.

Εξήγησε τη δική του διαμόρφωση σε μια οικογένεια κομμουνιστών (ο πατέρας του Κώστας Σειρηνίδης από αξιωματικός του ελληνικού στρατού οργανώθηκε στο ΚΚΕ, από το οποίο έφυγε το 1990-91, για να ενταχθεί στην αναρχία), τη διαπαιδαγωγή του σε έννοιες όπως κεφάλαιο και εργασία. Μίλησε για τα γεγονότα που εγκαράχθηκαν στη συνειδησή του, όπως η δολοφονία του καθηγητή Τερπονέρα, τη συμμετοχή (και σύλληψή του) στην κατάληψη του Πολυτεχνείου το 1995, για τη δράση του ενάντια στα κατασκευαστικά συμφέροντα, τις κεραίες κινητής τηλεφωνίας, ενάντια στον αποκλεισμό της περιοχής από τις δυνάμεις της αστυνομίας, που κατέληξαν στη δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου, ενάντια στο σύστημα που αναπαράγει το έγκλημα, την προστασία του Πεδίου του Άρεως, ενάντια στον "πολιτισμό των τηλεσκοπιδίων", την πρέζα και τους πρεζέμπορους.

Αναφέρθηκε σε γράμμα του πατέρα του που έγραφε: «οι φυλακές, εξορίες, τα εκτελεστικά αποσπάσματα είναι τίλος τιμής. 'Ό,τι και αν μου συμβεί δεν θα αποδώσω στη μοίρα αλλά στην εξεγερτική μας πολιτική». Κατήγγειλε τη στοχοποίηση του πατέρα του ως «εμπνευστή» και του ίδιου, ως «εκτελεστή» αν και ήταν μόλις 18 χρονών.

Κατήγγειλε επίσης ότι στο κρατητήριο «μου χτυπούσαν το κεφάλι στον τοίχο, με ξεγυμνώνσαν για να δουν τα γεννητικά μου μόρια».

Καθώς η πρόεδρος επανερχόταν στο ζήτημα της ένοπλης θίας εξήγησε:

«Μια ριζική αλλαγή, μπορεί να γίνει μόνο με ανατροπή, με επανάσταση, με θία, όπως είπε ο Μαρξ -με μαζική θία»

Κατέληξε λέγοντας ότι «σήμερα στον ολοκληρωτικό πόλεμο που έχουν κηρύξει το κράτος και το κεφάλαιο ενάντια στην κοινωνία -σήμερα να αναμετρηθεί από τα ΜΜΕ- πρέπει ο μανδύας της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας. Ο παλιός νόμος 509 συναντά τα πιο αμφίβολα σενάριο».

Έκλεισε λέγοντας: «Άνθρωπος σημαίνει άνω θρώσκη. Κοιτάω ψηλά, αντιστέκομαι. Αν θέλετε καταδικάστε με για αυτό που παλεύω, για μια κοινωνία κομμουνιστική και αναρχική, κοινωνία ισότητας και δικαιοσύνης. Στέκομαι όρθιος και ενώς η δολοφονία μου με αυτούς που αντιστέκονται και αυτούς που αντιστάθηκαν και "έφυγαν"».

Πριν το δικαστήριο αποσυρθεί για να αποφασίσει (το μεσημέρι της Πέμπτης 23/6), ο Άρης Σειρηνίδης πρόσθεσε: «Λόγους νομιμοφροσύνης απο μένα δεν θα πάρτε. Όπως προείπα, οι κομμουνιστές θεωρούν ανάξιο τους να κρύβουν τις απόψεις τους. Η ιστορία προχωρά με επαναστάσεις, όπως το βλέπουμε στη βία Αφρική. Δεν κάνουμε δήλωση νομιμοφροσύνης. Δεν θα πετάξουμε την αξιοπρέπεια μας σαν πούκμισο αδειανό».

Υπέρ της αθωότητάς του ψήφισαν όλοι οι (4) ένορκοι, ενώ αρνητικοί ήταν οι 3 δικαστές.

Η δίκη, όπως την χαρακτηρίζουν οι συνήγοροι υπεράσπισης ήταν πιλοτική, καθώς η αστυνομία επικεκήρωσε αυτή τη χειραφέτηση κατηγορητηρίου με μόνο αποδεικτικό υλικό το DNA, ένα φερτό και αναπαράξιμο υλικό, που υποτίθεται πως βρέθηκε σε μια μάσκα. Το αποτέλεσμα είναι μια νίκη της μακόμενης κοινωνίας ενάντια στις μεθοδεύσεις των κρατικών κατασταλτικών μηχανισμών.

Θόδωρος Κουτσουμπός

ΓΙΝΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ

στην επαναστατική μαρξιστική εφημερίδα που παλεύει:

- ★ ενάντια στην καταλιτική βαρβαρότητα
- ★ ενάντια στον εθνικισμό, το ρατσισμό, το φασισμό, τον πόλεμο
- ★ για το σοσιαλισμό και την εξουσία των εργατικών συμβουλίων
- ★ για την οργάνωση του επαναστατικού διεθνιστικού κόμματος της εργατικής τάξης
- ★ για την επανίδρυση της Τέταρτης Διεθνούς

Μια νέα φάση της κρίσης εξουσίας

Αντιμέτωπη με μια τρισευρότερη κρίση από εκείνη που οδήγησε στο σχηματισμό της βρίσκεται η "νέα" κυβέρνηση, η συγκύβερνηση Παπανδρέου-Βενιζέλου. Ούτε η παροχή ψήφου εμπιστοσύνης την προπερασμένη Τρίτη, ούτε ενδεχόμενη ψήφιση των έκτακτων μέτρων του 2011 και του Μεσοπρόθεσμου Πλαισίου Δημοσιονομικής Στρατηγικής στις μέχρι τις 30 Ιουνή και μαζί μ' αυτήν η έγκριση εκταμίευσης της περιφημής 5ης δόσης (ή ακόμα και η συμφωνία για το νέο πακέτο στήριξης από την Τρόικα με τη συμμετοχή των ιδιωτών) μπορεί να κρύψει τα χάσματα τα οποία έχει να αντιμετωπίσει η κυβέρνηση "κομματικής ενότητας" του ΠΑΣΟΚ.

Τα χάσματα αυτά προέρχονται από την τεράστια απόσταση που χωρίζει τη "νέα" κυβέρνηση από τις γιγαντιαίες λαϊκές μάζες που δεν φαίνεται να διατίθενται να φύγουν από τις πλατείες και τους δρόμους της χώρα, αλλά και από την επιτυχή εφαρμογή των μέτρων του 2011-15 που πρέπει να ψηφιστούν πριν και προπαντός θα τους στερούσε τη θέση τους από τα υπουργεία μαζί και τη δυνατότητα ικανοποίησης των ιδιαίτερων αστικών συμφερόντων που εκφράζονται.

Η αποτυχία του σχεδίου σύστασης κυβέρνησης "εθνικής ενότητας" και η αποφυγή ενός διεθνούς πιστωτικού "ατυχήματος"

Η έστω και εμβρυακή ακόμα σύμφυση του "οργανωμένου" εργατικού κινήματος, οποιαδήποτε μορφή και αν αυτό παίρνει, με το ευρύτερο λαϊκό "κίνημα των πλατειών" - όπως αυτή εκφράστηκε στη Γενική Απεργία της 15ης Ιουνή - έχει αποδείξει πλέον ότι αποτελεί ένα παράγοντα αποσταθεροποίησης του πολιτικού συστήματος, καθώς κατέστησε αδύνατη τη συγκρότηση κυβέρνησης "κοινής αποδοχής" από μέρους του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ, παρά τις ασφυκτικές πιέσεις της Τρόικας προς αυτήν την κατεύθυνση.

Μια τέτοια "εθνο-ενωτική" κυβέρνηση θα επικρατούσε με μεγαλύτερη ορμή σε σχέση με εκείνη της καταρρέουσας κυβέρνησης Παπανδρέου το ίδιο

ή πιθανότατα χειρότερο Πρόγραμμα αντιλαϊκών μέτρων πυροδοτώντας ακόμα μεγαλύτερη έκρηξη λαϊκής αγανάκτησης από εκείνη που έχει εκδηλωθεί ως σήμερα και απ' αυτή που μπορεί να αντέξει το όλο πολιτικό σύστημα, δημιουργώντας τεράστια κρίση και στα ίδια τα κόμματα που θα τη στήριζαν.

Ακόμα και τα πρωτοκλασάτα στελέχη ΠΑΣΟΚ αντέδρασαν σε μια συγκύβερνηση με τη ΝΔ, όχι μόνο για την πραξικοπηματική συμπεριφορά του προέδρου τους που έφτασε στο σημείο να "παραιτηθεί" από την πρωθυπουργία για έξι ώρες χωρίς κανείς τους να ξέρει τίποτα, αλλά γιατί θα τους εξέθετε στους ψηφοφόρους που τους έδωσαν το 44% των συνολικών ψήφων ενάμισο χρόνο πριν και προπαντός θα τους στερούσε τη θέση τους από τα υπουργεία μαζί και τη δυνατότητα ικανοποίησης των ιδιαίτερων αστικών συμφερόντων που εκφράζονται.

Από την άλλη μεριά, τα στελέχη, αλλά και ο ίδιος ο ηγέτης της ΝΔ δεν θέλανε να μοιραστούν την αποτυχία του Μνημονίου Νο1 και προπαντός την ευθύνη συνυπογραφής και ψήφισης του Μεσοπρόθεσμου των 2011 -15, παρότι δεν διαφωνούν επί της ουσίας μαζί του.

Σε συνθήκες, άρα, που χάρη στη μαζική ανεξέλεγκτη λαϊκή κινητοποίηση αλλά και τις εσωτερικές αντιφάσεις των βέργων της "κοινής αποδοχής" από μέρους του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ, παρά τις ασφυκτικές πιέσεις της Τρόικας προς αυτήν την κατεύθυνση, η μόνη διεξοδος ήταν αυτή της αναδιανομής της κυβερνητικής εξουσίας με την ενίσχυση της θέσης της εσωτερικής αντιπολίτευσης του Γ. Παπανδρέου (ΓΑΠ), της οποίας άτυπος "ηγέ-

της" είναι ο Ευάγγελος Βενιζέλος. Μ' αυτόν τον τρόπο, ο ΓΑΠ μόδερε σε σταματήσει προσωρινά μια ανταρσία εντός ΠΑΣΟΚ, να κάνει άμεσο συνέχωρι στο ..έγκλημα που θα γίποτα, αλλά γιατί θα τους εξέθετε στους ψηφοφόρους που τους έδωσαν το 44% των συνολικών ψήφων ενάμισο χρόνο πριν και προπαντός θα τους στερούσε τη θέση τους από τα υπουργεία μαζί και τη δυνατότητα ικανοποίησης των ιδιαίτερων αστικών συμφερόντων που εκφράζονται.

Η διαδικασία έγκρισης της τελευταίας, μάλιστα, ξεμπλοκαρίστηκε ξαφνικά (αν και προσωρινά, όπως φάνηκε τις επόμενες ημέρες) από πλευράς του ΔΝΤ-ΗΠΑ και ΕΕ-Γερμανίας παρά το γεγονός ότι δεν επετεύχθη συναίνεση ΠΑΣΟΚ-ΝΔ, ούτε είχε διασφαλισθεί απόλυτα η χρηματοδότηση από πλευράς όλων των χωρών-μελών της ευρω-ζώνης.

Ο ελιγμός αυτός έγινε υπό το φόβο ακυβερνησίας στην Ελλάδα μαζί και ενός ελληνικού και κατ' επέκταση ευρωπαϊκού και διεθνούς "ατυχήματος" (όπως χαρακτηρίστηκε το ενδεχόμενο και οι συνέπειες μιας απότομης ελληνικής στάσης πληρωμών λόγω μη-εκταμίευσης της 5ης δόσης) πιθανήθηκε πάνω από την Αθήνα μεταξύ 12 το μεσημέρι μέχρι 6 τ' απόγευμα. Στο διάστημα αυτό, ο Πρωθυπουργός δεν ξεκαθάριζε να παραμείνει στη θέση

του, ενώ η Πλατεία Συνταγματός, όπου είχε συναντηθεί η ανεξάρτητη ταξική πορεία που ξεκίνησε από το Αρχαιολογικό Μουσείο με το πλήθος των "αγανακτισμένων" παρέμενε στα χέρια των διαδηλωτών παρά τη βάρβαρη επίθεση αστυνομική επίθεση. Μαζικότερη ήταν επίσης η συμμετοχή στην πλατεία Συντάγματος τόσο της περικλίσει 19 Ιουνή, δηλαδή την ημέρα έναρξης όσο και την Τρίτη 21 Ιουνή, ημέρα λήξης της σύζητησης για την παροχή ψήφου εμπιστοσύνης στη "νέα" κυβέρνηση.

"Νέα" κυβέρνηση - παλιά αλλά και νέα προβλήματα

Το διεθνές χρηματοπιστωτικό "ατύχημα" αποφεύχθη προσωρινά, η "νέα" κυβέρνηση που οδήγηε το όχημα που έχει το όνομα "χρεοκοπημένος ελλητικός καταλιτισμός" πήρε ψήφο εμπιστοσύνης, αλλά ο δρόμος από τον οποίο διέρχεται αυτό το όχημα όχι μόνο εξακολουθεί να είναι δύσβατος, αλλά είναι κυριολεκτικά αδιάβατος.

Η συγκύβερνηση Παπανδρέου-Βενιζέλου τέσσερις μήνες μετά την ψήφιση των μέτρων 2011-15 και προπαντός εκείνων από τα οποία εξαρτάται η επιτυχής δημοσιονομική προσαρμογή του 2011 (μείωση ελλείμματος από το 10,5% στο 7,4% του ΑΕΠ) θα πρέπει να παρουσιάσει το προσχέδιο προϋπολογισμού για το 2012 (αρχές προσεχούς Οκτωβρίου). Τα μέτρα που έχουν ήδη ανακοινωθεί για το επόμενο έτος καλύπτονται λίγο πάνω από το μισό "δημοσιονομικό κενό" δηλαδή τη διαφορά μεταξύ της πρόβλεψης του ελλείμματος εθνικής κυβέρνησης (χωρίς τη λήψη έκτακτων μέτρων) και του στόχου του ελλείμματος.

Χωρίς τη λήψη μέτρων το έλλειμμα το 2012 θα έκλεινε στο 12% του ΑΕΠ αντί του 5,9% που είναι ο στόχος, ενώ τα ανακοινωμένα μέτρα (6,7 δις. ευρώ) αρκούν στην καλύτερη περίπτωση για να διατηρήσουν

το έλλειμμα του 2012 στο επίπεδο του 2011. Το 2011 οι προβλέψεις, όμως, ακόμα και του φιλικού προσκείμενου στο ΠΑΣΟΚ, Ινστιτούτου Οικονομικών - Βιομηχανικών Ερευνών (ΙΟΒΕ), μιλούν για έλλειμμα περίπου 8,5% (αντί 7,4%). Συνεπώς, η κυβέρνηση για να πετύχει τη δημοσιονομική προσαρμογή το 2012 θα πρέπει να κλείσει πρώτα απ' όλα την "τρύπα" του 2011 (τουλάχιστον 1% του ΑΕΠ ή 2,8 δις. ευρώ), έπειτα να περικλίσει 6,7 δις. ευρώ όπως προβλέπει το Μεσοπρόθεσο Πλαίσιο και τέλος να περικλίσει επιπλέον 1,5 δις. ευρώ από τις αποκλίσεις που θα προκύψουν εξαιτίας των αυφωμένων δαπανών για τόκους και της ύφεσης. Μ' άλλα λόγια, τα μέτρα που πρέπει να περάσουν το 2012 θα ανέλθουν τουλάχιστον σε 11 και όχι σε 6,7 δις. ευρώ.

Αυτό σημαίνει πως θα έλθουν νέες περικοπές στις ήδη γνωστές περικοπές στις αποδοχές εργαζομένων και συνταξιούχων, καθώς τα 6,7 δις. ευρώ θα προερχόταν ουσιαστικά από την παραπέρα απόδοση εκείνων των μέτρων που θα έχουν αρχίσει να εφαρμόζονται από το β' εξάμηνο του 2011 (έκτακτες εισφορές, φόροι ακίνητης περιουσίας κλπ.). Ταυτόχρονα, η ύφεση θα δεν συνεχίσει να "ρηχναίνει" -κατά την αλησμόνητη φράση του πρώην Υπ. Οικονομικών, Γ. Παπακωνσταντίνου- αλλά θα αρχίσει ξανά να βαθαίνει εξαιτίας των νέων άγριων περικοπών σε μισθούς-συντάξεις-επιδόματα. Τα ζητήματα αυτά θα έλθουν με βία στην ατζέντα της "νέας" κυβέρνησης μέχρι τις αρχές Αυγούστου, οπότε και θα έχει δημοσιοποιηθεί η εξαμηνιαία έκθεση συμμόρφωσης της Ελλάδας στο Μνημόνιο Νο1, η οποία είναι βέβαιο πως θα δείξει δραματική απόκλιση από το στόχο του ελλείμματος, οξύνοντας την... απόκλιση μεταξύ του ελληνικού καταλιτισμού και των διεθνών δανειστών του, μεταξύ των εργατικών μαζών και της κυβέρνησης, αναζωπυρώνοντας την πολιτική απόκλιση στο εσωτερικό του κυβερνώοντος κόμματος και της ίδιας της κυβέρνησης.

Δ.Κ.

Βήμα Διαλόγου

ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΗΝ ΠΟΡΕΙΑ ΠΡΟΣ ΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ ΣΤΙΣ 15/6/2011...

Στην ερώτηση γιατί δεν συμμετείχαμε στο "Σύνταγμα", ενώ επιλέξαμε την πορεία στις 15/6/11, η ΑΝ.Α.Σ.Α απαντάει στους φίλους και συντρόφους που διερωτώνται:

δεν είναι ελιτισμός, είναι συνειδητή πολιτική επιλογή και την εξηγούμε.

Μια πλατεία γεμάτη κόσμο, ειρηνικό, που ανταλλάσει ιδέες ελεύθερα κάνοντας πηγάδκια, δε ενοχλεί κανένα, εκτός των διερχομένων μεταξύ σταθμού μετρό και παζαριού στην Ερμού ή των διαφόρων γραφείων.

Στην ουσία, αυτός είναι ο ορισμός της πλατείας.

Τι ήταν αυτό που είχε διώξει τόσες δεκαετίες τον κόσμο από τις πλατείες; Η τηλεόραση και η τρομοκρατία που αναπαράγει, για τον κοινωνικό έλεγχο, μέσω τηλεκοιτρόλ.

Άρα στην ουσία αυτή η δομή που κάποιος έστησαν σαν διαμετρητή στην κάθε πλατεία δεν απειλεί με ανατροπή. Απλά ίσως κατοχυρώνει το δεδομένο ανθρώπινο δικαίωμα να βρίσκεται σε μια πλατεία.

Το απειλητικό για το σύστημα θα ήταν: ο κόσμος στις πλατείες με ταξικά χαρακτηριστικά και δράσεις στο δρόμο για την ανατροπή.

Στο δρόμο σφίγγεις τη θηλιά γύρω απ' το λαιμό τους, ενώ με τη λογική της "πλατείας" είναι σαν να τους λέει κανείς: "έπαψα να κάθονται στον καναπέ και παθητικά ν' ακούω το δελτίο της ΓΑΔΑ στις ειδήσεις."

Η πολιτική σούπα της έλλειψης πολιτικού πλαισίου, μέσω της άμεσης δημοκρατίας που ονομάζουν την διαδικασία τους οι καταληψίες του συντάγματος, το μόνο που μπορεί με αργό ρυθμό να παράγει είναι μια συνηταμένη των πολιτικών συστημάτων. Κάποιοι απορρίπτουν τον καπιταλισμό, κάποιοι θέλουν να τον μεταρρυθμίσουν ώστε να είναι πιο βιώσιμος, κάποιοι θέλουν να τον απελευθερώσουν. Για μας είναι άσκημη η διαδικασία ανεύρεσης μιας μέσης λύσης. Θα ήταν λάθος μας να εμπλακούμε σε συζήτηση που κάποιους για την μείωση του χρέους, την εξυγίανση του κρατικού μηχανισμού, όταν δεν δεχόμαστε σύνορα πάνω στη γη που χαρακτηρίζονται από ρατσιστικές και αντιλαϊκές σημαίες και σύμβολα. Σκοπός μας είναι να ανατρέψουμε το καθεστώς των

συνόρων και της στρατιωτικής βιομηχανίας, κι όχι να εξυγιάνουμε το κράτος.

Παρ' όλα αυτά η γενική απεργία στις 15/6/11, έδωσε ταξικό χαρακτήρα στη γενικότερη διαμετρητή. Έφερε σε επαφή το εργατικό κίνημα, με το κίνημα της πλατείας. Εκεί που τα κοράκια μέσα απ' τις κάμερες περίμεναν τον δικασμό, η δολοφονική κατάσταση έφερε τους διαμετρημένους ανθρώπους πιο κοντά αντιμετωπίζοντας ένα κοινό εχθρό. Οι κόκκινες και μαυροκόκκινες σημαίες δεν απειλούσαν ποτέ τον λαό, αλλά τα αφεντικά του. Ο δικασμός αν υπάρχει είναι, ή με τους εργάτες ή με τα αφεντικά. Οι δεύτεροι φρόντισαν κι έφρχαν απ' τη μέση χωρίς, ενώ οι πρώτοι αντιστάθηκαν όσο και όπως μπορούσαν. Αυτή την σύνδεση τη θεωρούμε ένα πρώτο θετικό βήμα προς τη λύση. Και τη λύση δε θα την παρουσιάσει ποτέ κανένας βουλευτής στο κοινοβούλιο για ψηφοφορία, ούτε κανένα κανάλι. Τη λύση θα την δώσουν οι μεις οργανώνοντας τις προτάσεις μας μεταξύ μας στους δρόμους και τα αμφιθέατρα.

Αυτή η επιφυλακτικότητα με τα κόμματα είναι κάτι που μοιραζόμαστε με τον κόσμο της πλατείας.

Εμείς όμως διαχωρίζουμε τα κόμματα σε κοινοβουλευτικά και μη. Τα πρώτα έχουν φροντίσει να αποκλείσουν τον λαό από τη πολιτική διαδικασία, να τον στείλουν σπίτι να εκπροσωπόντας τον τάχα μου, πουλώντας τον αλληπαλό τους, ώστε να διατηρηθεί αυτή η μπεζρία που αποκαλούν αστική δημοκρατία. Τα μεγάλα συνδικάτα είναι τμήμα του προβλήματος αυτού, αφού κάθε κοινοβουλευτικό κόμμα αποκλείει τον εργαζόμενο και από αυτήν την διαδικασία συμμετοχής. Όλο τους οι εκλογές και η ψευδαίσθηση της επιλογής αντιπροσώπων, τα ίδια κομματόσκυλα και εργατοπατέρες μας ξεπουλάνε στα αφεντικά σαν αρνιά στη κρεαταγορά. Η κοινωνία όμως έχει το δικαίωμα να οργανωθεί μέσω σωματείων, πολιτικών οργανώσεων, ομάδων που το πολίτευμα συστηματικά προσπαθεί να φριμάσει. Αυτές οι οργανώσεις είναι το χρώμα μιας εργατικής πορείας, μέσα στο γκρίζο του λαϊκού αποκλεισμού από τα κόμματα και τα μεγάλο-συνδικάτα. Αυτά τα χρώματα δε θα έπρεπε να αντιμετωπίζονται εχθρικά από τους

αγανακτισμένους γιατί το μόνο που κάνουν είναι προτάσεις προς αυτούς. Η εχθρικήτητα θα έπρεπε να στραφεί σε αυτούς που δεκαετίες τώρα παίζουν πακινδία στη πλάτη του λαού, άλλοι με φοβέρες, κι άλλοι με ψεύτικες ελπίδες. Στρογγυλοκάθισαν στις βουλευτικές καρτέλες και μας κοροϊδεύουν, αυτά τα γκρίζα κόμματα.

Τι αυτό καταγγέλλουμε τον διωγμό των συντρόφων του ΚΚΕ (μ-λ) και κάθε άλλης πολιτικής ομάδας που οργανώθηκε από εργάτες και απευθύνεται στους εργάτες, και μάλιστα από ανδρείκελα που κρύβουν την πολιτική τους ταυτότητα κάποιου γκρίζου κοινοβουλευτικού μαγαζιού. Και σύντροφοι δεν είναι κάποιοι από κόμμα, είναι όλοι αυτοί που οργανώνονται να αγωνιστούν, κομμουνιστές, αναρχικοί, διεθνιστές, αναρχοσιστές.

Η καταστολή στο λαό δεν προέρχεται μόνο από τα σώματα ασφαλείας του πολιτεύματος, αλλά και από όλα τα πλοκάμια του αστικού πολιτεύματος. Κομματικά στελέχη, δημοσιογράφοι, ιδιοκίτες ΜΜΕ, και παρακράτος δολοφόνων, έχουν τα τελευταία χρόνια ξεμολυθεί να μας διασπάσουν και να μας αδυνατίσουν. Κάποιοι αντιστέκονται σε αυτή τη σταυροφορία και ο τρόπος που επικοινωνούμε και ενημερωνόμαστε για τις κινήσεις τους είναι μέσα από αυτές τις μικρές οργανώσεις, τις συλλογικότητες, τα εγχειρήματα, που το σύστημα των γκρίζων προσπαθούν να αποκρύψουν. Κολλάμε αφίσες, μοιράζουμε κείμενα, οργανώνουμε συγκεντρώσεις, πορείες, και γενικότερα επικοινωνούμε τις ιδέες μας στον υποταγμένο λαό, ντόπιο και μετανάστη. Εμείς είμαστε το χρώμα μιας κοινωνίας αλληλέγγυας και αυτοργανωμένης, μέσα στο γκρίζο των αφεντικών, μέσα από την ομίλητη του δακρυγόνου, στους κρότους των οβιδών, ανάμεσα στα γκλόμπι τους, ξεπροβάλλουμε με χρωματιστές σημαίες και πανό, και με τη γροθιά υψωμένη στον ουρανό, ζητάμε ένα κόσμο καλύτερο. "Ουτοπία δεν είναι ο κόσμος των ονείρων μας, ουτοπία είναι να πιστέψεις ότι αυτός ο κόσμος δεν θα αλλάξει!"

Βρεθήκαμε αμήχανα μακριά απ' την πλατεία με επιφυλακτικότητα τις πρώτες βδομάδες. Σποραδικές επισκέψεις, μας απογοήτευσαν, καθώς η μόνη ένδειξη οργάνωσης έμοια-

ζε να προέρχεται από μεγάλο κομματικό γραφείο. Διαβάσαμε το χρόνο μας και την ενέργεια μας σε δράσεις στις γειτονίες μας και οργανώνοντας ό,τι μπορούσαμε και θεωρούσαμε προτεραιότητα. Παρ' όλα αυτά έχουμε στο παρελθόν υποστηρίξει το δικαίωμα του κάθε ανθρώπου να βρίσκεται σε πλατείες και πάρκα, και να διατηρούνται αυτά σαν πλατείες και πάρκα διαθέσιμα στον κάθε άνθρωπο εκτός από τον μισάνθρωπο. Δώσαμε μάχες για αυτό, αγωνιστικά, τρέχαμε νύκτα μέρα για κάτι τέτοιο. Δε διανοούμεστε να μας κατηγορήσει κάποιος σαν αντιμετώπους σε αυτό, στην σύμβαση ανθρώπων σε πάρκα και πλατείες.

Τη στιγμή όμως που στις γειτονίες μας σφάζουν και κτυπούν αθώους ανθρώπους, επειδή το χρώμα τους και τα χαρακτηριστικά τους διαφέρουν από αυτό του ντόπιου μισάνθρωπου, του φαρίστα, έχουμε ταχθεί στο μέτωπο αυτό για να μπροσεί ο κάθε διωγμένος να βρεθεί στη πλατεία και να συμμετάσχει, και ο μισάνθρωπος να κρυφτεί και πάλι στο αυγό και στη κοιλιά του φιδιού που προήρθε. Βάζουμε την ελευθερία και την αξιοπρέπεια του κάθε ανθρώπου σαν προτεραιότητα των δράσεων μας, ανάμεσα στο μισό μας, το ασφαλιστικό μας ταμείο, τη σύνταξη μας, το κόστος μεταφοράς μας, ακόμα και την λιγοστή μας διασκέδαση. Το μόνο που δεν μας απασχολεί είναι η εθνική μας ασφάλεια! Αυτό είναι το παραμύθι που κρεώνει κάθε εργάτη της γης με την ασφάλεια των κεφαλαιοκτών, δάζοντας εργάτες να σκοτώσουν εργάτες. Αυτό ακριβώς συμβολίζουν και οι σημαίες της πάνω πλατείας, το σύστημα ασφαλείας των κεφαλαίων.

Όταν ακούω κάλεσμα πολιτικό, με ταξικό χαρακτήρα αφιλόξενο στον εργοδότη και κάθε είδους αφεντικό, να βγούμε στο δρόμο... εκεί θα είμαστε πάντα παρόντες. Δεν το επιλέξαμε μόνο στις 15/6/11 ενάντια στην επιλογή της πλατείας Συντάγματος, πάντα εκεί βρισκόμαστε: **ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΧΩΡΙΣ ΣΥΝΟΡΑ.**

**ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ ΕΙΝΑΙ Ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ
ΥΓΕΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ
ΚΑΙ Ο ΚΟΜΟΥΝΙΣΜΟΣ**

— Καταψηφίστε —

Το ΕΕΚ καταδικάζει την επίθεση που δέχτηκαν μέλη του ΚΚΕ (μ-λ) από "ομάδες περιφρουρήσης" στην πλατεία Συντάγματος και το πρόσχημα ότι η αριστερά και τα κόμματα της δεν έχουν θέση σ' αυτό το χώρο. Εχθροί του κινήματος δεν είναι οι αριστερές και γενικότερα οι εργατικές οργανώσεις αλλά το αστικό κράτος, η κυβέρνηση και τα αστικά κόμματα και ανεινάντι σ' αυτούς πρέπει να αναπτυχθεί ένα μαζικό ενιαίο ταξικό μέτωπο μάχης. Για για να ανατραπεί η κυβέρνηση Παπανδρέου και της τρόικα, για μια επα-

ναστατική σοσιαλιστική διεξοδό από την καπιταλιστική βαρβαρότητα.

Γραφείο τύπου του ΕΕΚ
Αθήνα, 3 Ιούνη 2011

Καταγγελία Πάτρα

→ Καταγγελία: Η αστυνομία περριφρουρεί τις φασιστικές συγκεντρώσεις

Το ΕΕΚ καταγγέλει την προαγωγή δύο συντρόφων στην Ασφάλεια της Πάτρας το απόγευμα της 8/6/2011, ενός μέλους

του ΕΕΚ και ενός ανένταχτου αγωνιστή. Οι δύο σύντροφοι, οι οποίοι μετέβαιναν σε αντιφασιστική συγκέντρωση στην περιοχή, δέχτηκαν επίθεση ενώ έβριθαν σε μοτοσικλέτα από έξι αστυνομικούς της τοπικής ασφάλειας με πιστόλια. Αφρέθηκαν ελεύθεροι λίγη ώρα μετά. Η αστυνομία έκανε σαφές πως παίζει το ρόλο του εγγυητή της συγκέντρωσης που μεταφέρθηκαν στην Πάτρα από την Αθήνα και γειτονικές πόλεις αποτειλεί απειλή για όλο το εργατικό κίνημα και απειλεί κάθε κάοικο και εργαζόμενο, ντόπιο ή μετανά-

στη. Η ευθύνη της πραγματοποίησης αυτής της μαύρης συγκέντρωσης βαραίνει τις πολιτικές δυνάμεις μέσα στο κίνημα οι οποίες είτε αδιάφορησαν παγερά για το ότι οι φασίστες μόλυναν τους δρόμους της πόλης, είτε την εμπόδισαν στόονομα της άμεσης δημοκρατίας ή της άμεσης δράσης. Το ακροδεξιό παρακράτος, το μακρύ χέρι του επίσημου αστικού κράτους, πρέπει να τσακιστεί μαζί με τα αφεντικά του από την ανεξάρτητη δράση της εργατικής τάξης.

Πάτρα, 8/6/2011

Απόφαση της Κ.Ε. του ΕΕΚ

“ Ε Λ Λ Α Δ Α ”

ο αδύνατος κρίκος της κρίσης - ζωτικός κρίκος της επανάστασης

Η ορμητική είσοδος των μαζών στο προσκήνιο, πυροδοτημένη από την παγκόσμια οικονομική κρίση του καπιταλισμού και τις συνθήκες κοινωνικού κανιβαλισμού που εγκαινιάσε το Μνημόνιο της κυβέρνησης ΠΑΣΟΚ με την περίφημη Τρόικα των ΔΝΤ/ΕΚΤ/ΕΕ, διαμορφώνει μια νέα πολιτική κατάσταση και νέους όρους στην ταξική πάλη.

Το κίνημα των «Αγανακτισμένων», που απλώνεται από την Πλατεία Συντάγματος στις πλατείες όλης της Ελλάδας, ενισχυμένο από τη γενική απεργία της 15ης Ιουνίου, των εργατών του δημόσιου και ιδιωτικού τομέα, οδήγησε την κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ στα όρια της κατάρρευσης και τον Παπανδρέου στην αυτογελοιοποίηση.

Η ασύλληπτη αστυνομική βία, στις 15 Ιουνίου και η μετατροπή της Πλατείας Συντάγματος σε θάλαμο αερίων δεν στάθηκε καινούριος κίνησης, αλλά η απειλή της επανάστασης, η οποία κινείται στην Πάτρα με την Αθήνα και γειτονικές πόλεις αποτειλεί απειλή για όλο το εργατικό κίνημα και απειλεί κάθε κάοικο και εργαζόμενο, ντόπιο ή μετανά-

μάζευαν υπογραφές αμφισβητώντας την ηγεσία του Γ.Α.Ρ., ο τελευταίος επικεφαλής του μεγάλο άλμα προς το... κενό.

Αφού πρώτα κατέθεσε την εντολή στον πρόεδρο της δημοκρατίας, στη συνέχεια κατέθεσε την παραίτησή του από την πρωθυπουργία στον... Σαμαρά της ΝΔ.

Αφού δοκίμασε, με τηλεφωνικές διαπραγματεύσεις, να συγκροτήσει κυβέρνηση «εθνικής σωτηρίας» με διεύθυνση προς τη δεξιά ΝΔ του Σαμαρά (χωρίς να αποκλείει και τους φασίζοντες του Λ.Α.Ο.Σ.) δεχόμενος να μην είναι ο ίδιος πρωθυπουργός, ανακοίνωσε έναν... «σαρωτικό ανασχηματισμό». Σύντομα όμως αποδείχθηκε ότι ο ανασχηματισμός δεν ήταν παρά μια γελοιοποίηση.

Η ασύλληπτη αστυνομική βία, στις 15 Ιουνίου και η μετατροπή της Πλατείας Συντάγματος σε θάλαμο αερίων δεν στάθηκε καινούριος κίνησης, αλλά η απειλή της επανάστασης, η οποία κινείται στην Πάτρα με την Αθήνα και γειτονικές πόλεις αποτειλεί απειλή για όλο το εργατικό κίνημα και απειλεί κάθε κάοικο και εργαζόμενο, ντόπιο ή μετανά-

«με τις πέτρες» (κατά την έκφραση-πρόγνωση του ίδιου του πρωθυπουργού) βουλευτές χρειάστηκαν να «προσασθούν» στη Βουλή με τη βοήθεια των ΜΑΤ και της αστυνομίας.

Και καθώς οι βουλευτές του ΠΑΣΟΚ παραιτούνταν ο ένας μετά τον άλλον και οι ομάδες

«κπουροί», οι γνωριμίες του γυμναστήριου που έγιναν υπουργοί, θυσιαστικά για να εξευμενιστούν οι αγανακτισμένοι κυβερνητικοί βουλευτές.

Μετά τις 15 Ιουνίου, η κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ βγαίνει ακόμη πιο εξασθενημένη και σε μεγαλύτερη κρίση. Η πλήρης κατάρρευση της δεν θα βραδύνει.

Οι μάζες έχουν γίνει ο δραστήριος παράγοντας των πολιτικών εξελίξεων και με τη δράση τους γράφουν ιστορία.

2 Ελλάδα, ο ασθενής κρίκος του παγκόσμιου καπιταλισμού

Οι λαϊκές μάζες και η εργατική τάξη γράφουν την ιστορία, αλλά τη γράφουν πάνω στο υλικό έδαφος της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης του καπιταλισμού, όπου η Ελλάδα αποτελεί τον πιο αδύναμο κρίκο της καπιταλιστικής αλυσίδας.

Παρά το μικρό της μέγεθος, μόλις το 2,7% του ευρωπαϊκού ΑΕΠ, απειλεί να γίνει, το 2011, ό,τι η τράπεζα Lehman Brothers της οικονομίας, ο ποτός γιεσμεν της Τρόικας, κατέλιξε σε συγκυβέρνηση με τον κυριότερο σωκομματικό αντίπαλό του, τον Ε. Βενιζέλο. Ο μέχρι χτες «τσάρος» της οικονομίας, ο ποτός γιεσμεν της Τρόικας, Παπακωνσταντίνου, υποβίβασκε σε άλλο υπουργείο, ενώ κανένας από τους γνωστούς τεχνοκράτες-τραπεζίτες δεν δέχθηκε να καθίσει στην ηλεκτρική καρέκλα του υπουργείου Οικονομικών, μιας ούτως ή άλλως εντελώς προσωρινής και βραχυβίαιας κυβέρνησης. Οι λεγό-

νη θυραλλίδα μιας σειράς κρατικών χρεοκοπιών στην Ευρώπη (Πορτογαλία, Ιρλανδία, Ισπανία, Ισως Ιταλία και Βέλγιο) και όλου του επισφαλούς παγκόσμιου τραπεζικού και χρηματοπιστωτικού συστήματος.

Διόλου τυχαία, η Ελλάδα, βρισκόταν στο επίκεντρο των συζητήσεων της Μέρκελ και του Ομπάμα κατά τη διάρκεια της επίσκεψης της γερμανίδας καγκελαρίου στις ΗΠΑ, με τον αμερικανό πρόεδρο να πεζέει την Ευρώπη για άμεσα μέτρα. Ανήμερα της γενικής απεργίας και των συγκρούσεων έξω από την ελληνική βουλή, στις 15 Ιουνίου, Σαρκοζύ και Μέρκελ έσπευσαν να στηρίξουν τον καταρρέοντα Παπανδρέου, προσφέροντας την 5η δόση του δανείου, 12 δις ευρώ, αν και δεν ήταν σαφές ότι θα εκπληρώνονταν οι όροι που οι ίδιοι έθεταν.

Ο φόβος τους είναι διπλός. Από τη μια φοβούνται τις οικονομικές επιπτώσεις μιας ελληνικής στάσης πληρωμών και επίσημης χρεοκοπίας, καθώς αυτό θα οδηγούσε σε καταρρεύσεις όχι μόνο των ελληνικών, αλλά και γαλλικών και γερμανικών τραπεζών. Παρότι οι τελευταίες έχουν «ξεφορτωθεί» μεγάλο μέρος των ελληνικών «τοξικών» ομολόγων, διατηρούν ακόμη σημαντικά ποσά στα καρτοφυλάκιά τους. Εκπεθειμένες είναι επίσης και αμερικανικές τράπεζες, που έχουν δώσει εγγυήσεις για CDS (ασφάλιστρα κινδύνου από τυχόν χρεοκοπία). Η ίδια η Ευρωζώνη κινδυνεύει να διαλυθεί και η παγκόσμια οικονομία να βουλιάξει σε βαθύτερη ύφεση.

Όπως σημειώνει ο σ. Σάββας Μιχαήλ (βλέπε: Από το Σύνταγμα στην Πουέρτα ντελ Σολ και ξανά στο Σύνταγμα, *Νέα Προοπτική*, φ. 504):

«Η "διάσωση" της Ελλάδας, το Μάιο του 2010 δεν είχε στόχο να αποφύγει την ελληνική αλάτη την κατάρρευση του ευρωπαϊκού τραπεζικού συστήματος, και κυρίως, των γαλλικών και βουνα κρατικών ενισχύσεων σε Ευρώπη και Αμερική για να το αποτρέψουν, στις τωρινές συνθήκες η Ελλάδα απειλεί να γίνει

«η προστασία για να εμποδίσουν τη μετάδοση της πυρκαγιάς στην ευρωπαϊκή περιφέρεια και σε ολόκληρη την ευρωζώνη. Όταν το Νοέμβριο του 2010, η Ιρλανδία κλήθηκε να ζητήσει επειγόντως διάσωση, ήταν ήδη προφανές (και η δική μας ανάλυση του ΕΕΚ, εκείνο τον καιρό, το δίδωνε ξεκάθαρα) ότι οι προληπτικοί χειρισμοί για την αποφυγή ελληνικού χρεοστασίου είχαν αποτύχει, με ορατό αποτέλεσμα η κρίση χρέους της ευρωζώνης να επανεμφανίζεται δριμύτερη παρά ποτέ. Ακολούθησε η "διάσωση" της Πορτογαλίας και η ελληνική αδυναμία αποπληρωμής των κρεών επανήλθε δραματικά στο προσκήνιο.

«*Τον Μάη του 2010*», γράφει η Aline van Duyn στους Financial Times «*η κρίση χρέους στην ευρωζώνη εξεργράη και βύθησε τις αγορές. Υπήρχε φόβος μιας άμεσης παύσης πληρωμών στα κρατικά ομόλογα από την Ελλάδα, την Πορτογαλία, την Ιρλανδία, ακόμα και την Ισπανία [...] πράγματι οι επιπτώσεις στην μετά το 2008 ανάκαμψη ήταν τόσο σοβαρές και παγκόσμιες ώστε η Ομοσπονδιακή Τράπεζα των ΗΠΑ να αναγκαστεί να αποφασίσει να στηρίξει την αμερικανική οικονομία με ένα έξτρα πακέτο 600 δις δολαρίων. Γιατί συμβαίνει λοιπόν, τώρα, το ίδιο, τον Μάη του 2011;*» (FT, 25 Μαΐου 2011, σελ.16).

Αυτό που συμβαίνει εκδηλώνει την παταγώδη αποτυχία των άνευ προηγουμένου επεμβάσεων των κυβερνήσεων και των κεντρικών τραπεζών, μετά την κατάρρευση της Lehman Brothers και την άμεση απειλή παγκόσμιας χρηματοπιστωτικής διάλυσης, με ενέσεις τρισεκατομμυρίων δολαρίων, με πλημυριδές ρευστότητας μέσω των «πακέτων σταθερότητας», «πακέτων διάσωσης», «ποσοτικής χαλάρωσης» κτλ. για να σταματήσει και να αντιστραφεί η βύθιση του συστήματος στην άβυσσο. Όλες οι προσπάθειες δεν ήταν μόνο ανώφελες αλλά μετατράπηκαν και σε μπουρμπανγκ.

Συνέχεια στη σελίδα 8

Συνέχεια από τη σελίδα 7

Η επείγουσα μετατροπή της ιδιωτικού χρέους σε δημόσιο δημιουργήσει γιγαντιαία ελλείμματα και μια άνευ προηγουμένου κρίση κρατικής υπερπρώσης στην Ευρώπη και στην Αμερική. Η Ελλάδα είναι ο μικρόκοσμος του τι συμβαίνει στον παγκόσμιο καπιταλισμό. Η ένεση ρευστότητας απέτυχε να δημιουργήσει μια βιώσιμη ανάπτυξη της αμερικανικής και της παγκόσμιας οικονομίας. Αντίθετα, οι τελευταίες εξελίξεις δείχνουν ότι η ανεργία συνεχίζεται να διογκώνεται στην Αμερική αλλά και στην Ευρώπη. Μια επιβράδυνση της Αμερικανικής οικονομίας βρίσκεται σε εξέλιξη ενώ η Κίνα εντείνει την δημοσιονομική περιστολή για να καταπολεμήσει την υπερθέρμανση της οικονομίας και για να αποφυγή μια ανώμαλη προέλαση του ρυθμού ανάπτυξής της».

Η άλλη πλευρά του φόβου τους είναι οι πολιτικές και κοινωνικές επιπτώσεις της οικονομικής κρίσης. Ήδη, μετά την πρώτη έκρηξη της παγκόσμιας κρίσης με την κατάρρευση της Lehman Brothers, ο τόσο άδοξα εκπεσμένο Ντομνίκ Στρος-Καν, πρόεδρος τότε του ΔΝΤ, είχε χαρακτηρίσει την εξέγερση του Δεκεμβρίου του 2008 στην Ελλάδα, ως την «πρώτη πολιτική έκρηξη της τρέχουσας παγκόσμιας οικονομικής κρίσης». Από τότε, και ιδίως στα τέλη του 2010 και στις αρχές του 2011 η παγκόσμια οικονομική κρίση, με το νομισματικό πόλεμο που προκάλεσε και τις αυξήσεις των τιμών των τροφίμων, πυροδότησε τη μεγάλη Αραβική επανάσταση στο Μαγκρέμπ και τη Μέση Ανατολή.

Υπάρχει μια άμεση αλληλεπίδραση στη μετάδοση των επαναστατικών κινήσεων από χώρα σε χώρα, με τη κρίση της σύγχρονης τεχνολογίας, του διαδικτύου, του Twitter και Facebook. Η πλατεία Ταχρίρ του Καΐρου στάθηκε πηγή έμπνευσης των Ισπανών *indignados* (αγανακτισμένων) του κινήματος M15 (15 Μάη), στη Μαδρίτη, τη Βαρκελώνη και τις άλλες πόλεις της Ισπανίας, που με τη σειρά τους ενέπνευσαν τους Αγανακτισμένους της Αθήνας και των πλατειών όλης της χώρας.

ο αδύνατος κρίκος της κρίσης - ζωτικός κρίκος της επανάστασης

ΕΛΛΑΔΑ

Η Ελλάδα, ένα κρίσιμο ιστορικό σημείο αντιφάσεων και διασταύρωσης πολιτισμών και (τριών) ηπείρων, όντας ο αδύνατος κρίκος της παγκόσμιας καπιταλιστικής αλυσίδας, είναι ταυτόχρονα ζωτικό σημείο για την ανάπτυξη της κοινωνικής επανάστασης στην Ευρώπη.

Εδώ, στη χώρα που συντελέστηκε η τελευταία (προδομένη) κοινωνική επανάσταση στην Ευρώπη στη δεκαετία του '40-50, η πρώτη αιματηρή εξέγερση μετά την κατάρρευση των συμφωνιών του Μπρέττον Γουντς (1971) με την εξέγερση του Πολυτεχνείου του 1973, και, στην αρχή της παρούσας κρίσης, η εξέγερση του Δεκεμβρίου 2008, υπάρχουν πολλά δυναμικά κοινωνικά φορτία έτοιμα να εκραγούν.

Η σοσιαλιστική, κοινωνική επανάσταση μέσω της Ελλάδας κτυπάει την πόρτα της Ευρώπης. Αυτό φοβούνται, πάν' απ' όλα, οι άρχουσες ελίτ παγκόσμιο καπιταλισμού.

3 Η κρίση, επαναστατικός παράγοντας

Η κρίση του χρέους, την οποία όλοι πλέον αναγνωρίζουν, και για την οποία όλοι μιλάνε, είναι μια κορυφαία συμπύκνωση της συστηματικής καπιταλιστικής κρίσης. Η απάντηση για τη διαγραφή του χρέους στους διεθνείς κερδοσκόπους είναι όρος εκ των ων ουκ άνευ για οποιαδήποτε πολιτική εξόδου από την κρίση.

Ωστόσο, αυτοί που επικεντρώνουν μόνο στην κρίση του χρέους, ιδίως εκείνοι που μέχρι πρότινος αρνοούνταν την ύπαρξη της καπιταλιστικής κρίσης, κάνουν λάθος, όταν δεν παραπλανούν συνειδητά τον κόσμο.

Όπως έχει επανειλημμένα αναλύσει το ΕΕΚ και η Συντονιστική Επιτροπή για την Επανάσταση της Τέταρτης Διεθνούς, πρωτίστως η κρίση έχει την πηγή της στη σφαίρα της παραγωγής. Είναι οι θεμελιώδεις αντιφάσεις στη βάση των κοινωνικών σχέσεων, στη σφαίρα της καπιταλιστικής παραγωγής -η παραβίαση του νόμου της αξίας-εργασίας σε όλη την περίοδο της Κεϋνσιανής μεταπολεμικής άνθισης, και μετά το 1979, επί κυριαρχίας του λεγόμενου νεοφιλελεύθερου καπιτα-

λισμού, με τη δημιουργία τεράστιων φουσκών πλασματικού κεφαλαίου- που διαπερνούν τον καπιταλισμό στην εποχή της ιστορικής του παρακμής. Είναι ο νόμος της αξίας και η πτωτική τάση του ποσοστού του κέρδους που οδήγησε στη δημιουργία της τεράστιας αντεστραμμένης πυραμίδας πλασματικών κεφαλαίων όπου τα κρηματοποιστικά παράγωγα πάνω από 600 τρις δολαρίων αντιστοιχούν σε παγκόσμιο ΑΕΠ λιγότερο από 60 τρις δολαρίων.

Εκκινώντας από την κρίση στη σφαίρα της παραγωγής, η κρίση μετεξελιχθηκε σε δημοσιονομική κρίση καθώς οι κρατικοί προϋπολογισμοί ανέλαβαν τη σωτηρία των τραπεζών και (ιδίως στις ΗΠΑ) των μεγάλων επιχειρήσεων.

Από την κρίση δεν καταστρέφονται μόνο άυλικες εμπράγματα αξίες αλλά ο άνθρωπος και η φύση- εκατομμύρια εκατομμυρίων που βυθίζονται στην ανεργία, τη φτώχεια, την εξαθλίωση, στο περιθώριο, και η ίδια η φύση που καταστρέφεται από την απανθρωπιά του εκμεταλλευτικού καπιταλιστικού συστήματος. Ουσιαστικά, η κρίση εκφράζει την εξέγερση των παραγωγικών δυνάμεων ενάντια στις παραγωγικές σχέσεις του καπιταλισμού, την ατομική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής, και το εθνικό κράτος, που έχει γίνει στενός κορσός στη διεθνή ανάπτυξη των παγκόσμιων παραγωγικών δυνάμεων.

Στο βάθος, η κρίση, όπως την ανέλυσε ο Μαρξ, δεν είναι κρίση των προσώπων, ή αριθμών, αλλά των κοινωνικών σχέσεων, αδιάφευστο σημάδι ότι πρέπει να αλλάξουν. Με τις οξυτάτες αντιφάσεις, κρίσεις και πασομούς, «εκφράζεται η ολοένα μεγαλύτερη αντιστοιχία της παραγωγικής εξέλιξης της κοινωνίας προς τις μέχρι σήμερα παραγωγικές σχέσεις. Η βίαιη καταστροφή κεφαλαίου, όχι από σχέσεις εξωτερικές προς αυτές αλλά σαν όρος της αυτοσυντήρησής τους, αποτελεί την πιο έντονη μορφή της συμβουλής που του δίνεται να φύγει, και να δώσει τη θέση του σε μια ανώτερη κατάσταση κοινωνικής παραγωγής». (Καρλ Μαρξ, *Grundrisse*, τομ. Β', σελ. 575, εκδόσεις Στοκασπίς).

Το ουσιώδες ζήτημα που θέτει η παρούσα συστηματική κρίση, η χειρότερη κρίση στην ιστορία του

Φωτογραφία από γενική απεργία 15 Ιουνίου. Η βαρβαρότητα των ΜΑΤ δεν στάθηκε ικανή να διώξει του διαδηλωτές

καπιταλισμού, δεν είναι μόνο οι διαδικασίες διάλυσης. Είναι, κυρίως, η κρίση ως αντιφατική διαδικασία μετάβασης πέραν του καπιταλισμού.

4 Ένα χρόνο μετά το Μνημόνιο Νο1

Ύστερα από ένα χρόνο επιβολής του Μνημόνιου, και των επαχθών μέτρων κοινωνικού κανιβαλισμού εις βάρος των λαϊκών στρωμάτων, των μισθωτών και των συνταξιούχων, παρά τις τεράστιες θυσίες στις οποίες υπέβαλαν το λαό, το Μνημόνιο έχει αποτύχει να θεραπεύσει στο ελάχιστο, την κατάσταση του ελληνικού καπιταλισμού. Στη διάρκεια του ενός χρόνου οι μισθωτοί του δημοσίου και οι συνταξιούχοι έχασαν περίπου το 10% του εισοδήματός τους. Εντούτοις, εξαιτίας της βαθύτατης ύφεσης στην οποία βυθίζεται η οικονομία αλλά και των λυσοσαμένων απαιτήσεων του διεθνούς χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου και των ποσωτών της χώρας, το ποσοστό του δημοσίου χρέους ως προς το ΑΕΠ από 110% ανήλθε στο 146%, και προβλέπεται να ξεπεράσει το 160% ή και το 200%. Η κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ, συρριζώνοντας με την Τρόικα των διε-

θών δανειστών έχει ήδη εισάγει στη Βουλή το λεγόμενο Μεσοπρόθεσμο πρόγραμμα, ένα Μνημόνιο Νο2, το οποίο ετοιμάζεται να ψηφιστεί στις 28 Ιουνίου. Πρόκειται για έναν πεντάχρονο προϋπολογισμό, όπως ο ίδιος ο Πρωθυπουργός έχει αναφέρει, που δεσμεύει την οποιαδήποτε αστική κυβέρνηση μέχρι το 2015. Ένα δεύτερο κύμα λεηλασίας του εργατικού εισοδήματος, με μειώσεις μισθών στον δημόσιο και τον ιδιωτικό τομέα, αύξηση της άμεσης φορολογίας όσο και της έμμεσης, με αλλαγή κλίμακας στο ΦΠΑ από 13 σε 23% σε δεκάδες είδη πρώτης ανάγκης, και πάνω απ' όλα με ένα κύμα ιδιωτικοποιήσεων καπιταλισμού.

Ουσιαστικά, η ίδια η ανάγκη ψήφισης του Μεσοπρόθεσμου προγράμματος, μαζί και ενός δεύτερου έκτακτου πακέτου μέτρων ύψους 6,4 δισ. ευρώ για το 2011 (που θα προκαλέσει ανόλογο καταστροφές στο εργατικό και λαϊκό εισόδημα με εκείνες του 2010) -μετά την κυριολεκτικά απόλυτη αποτυχία να επιτευχθεί η να ξεπεράσει το 160% ή και το 200%. Η κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ, συρριζώνοντας με την Τρόικα των διε-

θών δανειστών έχει ήδη εισάγει στη Βουλή το λεγόμενο Μεσοπρόθεσμο πρόγραμμα, ένα Μνημόνιο Νο2, το οποίο ετοιμάζεται να ψηφιστεί στις 28 Ιουνίου. Πρόκειται για έναν πεντάχρονο προϋπολογισμό, όπως ο ίδιος ο Πρωθυπουργός έχει αναφέρει, που δεσμεύει την οποιαδήποτε αστική κυβέρνηση μέχρι το 2015. Ένα δεύτερο κύμα λεηλασίας του εργατικού εισοδήματος, με μειώσεις μισθών στον δημόσιο και τον ιδιωτικό τομέα, αύξηση της άμεσης φορολογίας όσο και της έμμεσης, με αλλαγή κλίμακας στο ΦΠΑ από 13 σε 23% σε δεκάδες είδη πρώτης ανάγκης, και πάνω απ' όλα με ένα κύμα ιδιωτικοποιήσεων καπιταλισμού.

Αυτό είναι το αντίτιμο που πρέπει να πληρώσει ο λαός για την υπογραφή ενός νέου, τοκογλυφικού δανείου από την ΕΕ και το ΔΝΤ 90-120 δισ. ευρώ, δίπλα στα 110 δισ. ευρώ που προβλέπει το αρχικό Μνημόνιο (εκ των οποίων έχουν εκταμειωθεί 53 δισ. ευρώ ως τώρα).

Συγχρόνως, η ανανεωμένη και επιδεινούμενη κρίση χρέους στην Ελλάδα και την Ευρωζώνη απίθανος στις σημερινές ζοφερές συνθήκες της πτώσης της ζήτησης στην παγκόσμια αγορά. Ένα άλλο τμήμα, στο οποίο αντιτίθεται στην ιδέα της αναδιάρθρωσης, φοβούμενοι ότι οποιαδήποτε μορφή χρεοκοπίας θα επεκταθεί και στις άλλες υπό «διάσωση» χώρες, την Πορτογαλία και την Ιρλανδία, αλλά κυρίως στην Ισπανία, την τέταρτη μεγαλύτερη οικονομία της Ε.Ε, ακόμα και στην Ιταλία, την τρίτη μεγαλύτερη οικονομία, την οποία πρόσφατα υποβάθμισε ο Standards & Poors από ΑΑΑ σε «αρνητικά προοπτική», δίνοντας ένα τεράστιο πλήγμα στο εύθραυστο ευρωπαϊκό τραπεζικό σύστημα και στις χώρες του σκληρού πυρήνα, την Γερμανία και την Γαλλία.

Ο Lorenzo Bini Smaghi, μέλος

του διοικητικού συμβουλίου της Ε.Κ.Τ. και μέλλον πρόεδρος της προειδοποίησε: «η αναδιάρθρωση του χρέους ή η έξοδος από το ευρώ θα αντιστοιχούσε με θανατική ποινή[...] η αποσταθεροποιητική επίδραση θα είναι δραματική. Οι οικονομολόγοι που φαντάζονται ότι οι επιπτώσεις θα είναι συγκρατημένες θυμίζουν εκείνους που στα μέσα του Σεπτεμβρίου του 2008 έλεγαν ότι οι αγορές είναι πλήρως προετοιμασμένες για μια ενδεχόμενη χρεοκοπία της Lehman Brothers.» (FT, 30 Μαΐου, 2011, σελ. 3)

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η Ε.Ε. αντιμετωπίζει τις πιο δραματικές συνέπειες της ανανεωμένης κρίσης χρέους. «Τα γεγονότα στην Ελλάδα έφεραν την ευρωζώνη σε ένα σταυροδρόμι», δήλωσε ο Jens Weidmann, πρόεδρος της Bundesbank και μέλος του διοικητικού συμβουλίου της Ε.Κ.Τ., στο Αμβούργο, στις 20 Μαΐου (F.T., 25 Μαΐου 2011, σελ. 9), «ο μελλοντικός χαρακτήρας της Ευρωπαϊκής Νομισματικής Ένωσης θα καθοριστεί από τον τρόπο που θα αντιμετωπιστεί αυτή ακριβώς η κατάσταση.»

Οι επιλογές είναι «αφόρτες» όπως έγραψε και ο Martin Wolf: «Η ευρωζώνη είναι αντιμετώπιση με την επιλογή μεταξύ δυο ανυπόφορων επιλογών: ή χρεοκοπία και μερική διάλυση ή ανοικτή επί αόριστον στήριξη [της Ελλάδας και των άλλων υπό χρεοκοπία μελών της ευρωζώνης]». (FT, 1 Ιουνίου 20011, σελ. 9)

Ο Wolfgang Münchau το έθεσε ωμά: «ή η Ε.Ε. και το Δ.Ν.Τ. θα συνεχίσει να αμφοτερεί κεφαλαιολογική χρεοκοπία [...] Το αντίτιμο για τη συνεχιζόμενη στήριξη από την Ε.Ε. και το Δ.Ν.Τ. είναι: είτε μείωση της ευρωζώνης στον Γερμανικό της πυρήνα είτε πολιτική ενοποίηση της Ευρώπης». (FT, 30 Μαΐου, 2011, σελ. 9). Χοροθετικά, θα μπορούσαμε να τα διακρίνουμε ως «η πάνω» και «η κάτω πλατεία», αν και σε κάθε ένα ευνούμενο πολυποικίλων ιδιαιτερότητες και μεταξύ όλων υπάρχει ομοιομορφία και αλλη-

λοδοξία. Η Ελλάδα, ένα κρίσιμο ιστορικό σημείο αντιφάσεων και διασταύρωσης πολιτισμών και (τριών) ηπείρων, όντας ο αδύνατος κρίκος της παγκόσμιας καπιταλιστικής αλυσίδας, είναι ταυτόχρονα ζωτικό σημείο για την ανάπτυξη της κοινωνικής επανάστασης στην Ευρώπη.

Εδώ, στη χώρα που συντελέστηκε η τελευταία (προδομένη) κοινωνική επανάσταση στην Ευρώπη στη δεκαετία του '40-50, η πρώτη αιματηρή εξέγερση μετά την κατάρρευση των συμφωνιών του Μπρέττον Γουντς (1971) με την εξέγερση του Πολυτεχνείου του 1973, και, στην αρχή της παρούσας κρίσης, η εξέγερση του Δεκεμβρίου 2008, υπάρχουν πολλά δυναμικά κοινωνικά φορτία έτοιμα να εκραγούν.

Η σοσιαλιστική, κοινωνική επανάσταση μέσω της Ελλάδας κτυπάει την πόρτα της Ευρώπης. Αυτό φοβούνται, πάν' απ' όλα, οι άρχουσες ελίτ παγκόσμιο καπιταλισμού.

Η κρίση του χρέους, την οποία όλοι πλέον αναγνωρίζουν, και για την οποία όλοι μιλάνε, είναι μια κορυφαία συμπύκνωση της συστηματικής καπιταλιστικής κρίσης. Η απάντηση για τη διαγραφή του χρέους στους διεθνείς κερδοσκόπους είναι όρος εκ των ων ουκ άνευ για οποιαδήποτε πολιτική εξόδου από την κρίση.

Ωστόσο, αυτοί που επικεντρώνουν μόνο στην κρίση του χρέους, ιδίως εκείνοι που μέχρι πρότινος αρνοούνταν την ύπαρξη της καπιταλιστικής κρίσης, κάνουν λάθος, όταν δεν παραπλανούν συνειδητά τον κόσμο.

Όπως έχει επανειλημμένα αναλύσει το ΕΕΚ και η Συντονιστική Επιτροπή για την Επανάσταση της Τέταρτης Διεθνούς, πρωτίστως η κρίση έχει την πηγή της στη σφαίρα της παραγωγής. Είναι οι θεμελιώδεις αντιφάσεις στη βάση των κοινωνικών σχέσεων, στη σφαίρα της καπιταλιστικής παραγωγής -η παραβίαση του νόμου της αξίας-εργασίας σε όλη την περίοδο της Κεϋνσιανής μεταπολεμικής άνθισης, και μετά το 1979, επί κυριαρχίας του λεγόμενου νεοφιλελεύθερου καπιτα-

λισμού, με τη δημιουργία τεράστιων φουσκών πλασματικού κεφαλαίου- που διαπερνούν τον καπιταλισμό στην εποχή της ιστορικής του παρακμής. Είναι ο νόμος της αξίας και η πτωτική τάση του ποσοστού του κέρδους που οδήγησε στη δημιουργία της τεράστιας αντεστραμμένης πυραμίδας πλασματικών κεφαλαίων όπου τα κρηματοποιστικά παράγωγα πάνω από 600 τρις δολαρίων αντιστοιχούν σε παγκόσμιο ΑΕΠ λιγότερο από 60 τρις δολαρίων.

Εκκινώντας από την κρίση στη σφαίρα της παραγωγής, η κρίση μετεξελιχθηκε σε δημοσιονομική κρίση καθώς οι κρατικοί προϋπολογισμοί ανέλαβαν τη σωτηρία των τραπεζών και (ιδίως στις ΗΠΑ) των μεγάλων επιχειρήσεων.

Από την κρίση δεν καταστρέφονται μόνο άυλικες εμπράγματα αξίες αλλά ο άνθρωπος και η φύση- εκατομμύρια εκατομμυρίων που βυθίζονται στην ανεργία, τη φτώχεια, την εξαθλίωση, στο περιθώριο, και η ίδια η φύση που καταστρέφεται από την απανθρωπιά του εκμεταλλευτικού καπιταλιστικού συστήματος. Ουσιαστικά, η κρίση εκφράζει την εξέγερση των παραγωγικών δυνάμεων ενάντια στις παραγωγικές σχέσεις του καπιταλισμού, την ατομική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής, και το εθνικό κράτος, που έχει γίνει στενός κορσός στη διεθνή ανάπτυξη των παγκόσμιων παραγωγικών δυνάμεων.

Στο βάθος, η κρίση, όπως την ανέλυσε ο Μαρξ, δεν είναι κρίση των προσώπων, ή αριθμών, αλλά των κοινωνικών σχέσεων, αδιάφευστο σημάδι ότι πρέπει να αλλάξουν. Με τις οξυτάτες αντιφάσεις, κρίσεις και πασομούς, «εκφράζεται η ολοένα μεγαλύτερη αντιστοιχία της παραγωγικής εξέλιξης της κοινωνίας προς τις μέχρι σήμερα παραγωγικές σχέσεις. Η βίαιη καταστροφή κεφαλαίου, όχι από σχέσεις εξωτερικές προς αυτές αλλά σαν όρος της αυτοσυντήρησής τους, αποτελεί την πιο έντονη μορφή της συμβουλής που του δίνεται να φύγει, και να δώσει τη θέση του σε μια ανώτερη κατάσταση κοινωνικής παραγωγής». (Καρλ Μαρξ, *Grundrisse*, τομ. Β', σελ. 575, εκδόσεις Στοκασπίς).

Το ουσιώδες ζήτημα που θέτει η παρούσα συστηματική κρίση, η χειρότερη κρίση στην ιστορία του

5 Ο κόσμος της Πλατείας

Υπάρχουν δύο κοινωνικά στρώματα που παίρνουν μέρος στο κίνημα των «Αγανακτισμένων». Χοροθετικά, θα μπορούσαμε να τα διακρίνουμε ως «η πάνω» και «η κάτω πλατεία», αν και σε κάθε ένα ευνούμενο πολυποικίλων ιδιαιτερότητες και μεταξύ όλων υπάρχει ομοιομορφία και αλλη-

λοδοξία. Η Ελλάδα, ένα κρίσιμο ιστορικό σημείο αντιφάσεων και διασταύρωσης πολιτισμών και (τριών) ηπείρων, όντας ο αδύνατος κρίκος της παγκόσμιας καπιταλιστικής αλυσίδας, είναι ταυτόχρονα ζωτικό σημείο για την ανάπτυξη της κοινωνικής επανάστασης στην Ευρώπη.

Εδώ, στη χώρα που συντελέστηκε η τελευταία (προδομένη) κοινωνική επανάσταση στην Ευρώπη στη δεκαετία του '40-50, η πρώτη αιματηρή εξέγερση μετά την κατάρρευση των συμφωνιών του Μπρέττον Γουντς (1971) με την εξέγερση του Πολυτεχνείου του 1973, και, στην αρχή της παρούσας κρίσης, η εξέγερση του Δεκεμβρίου 2008, υπάρχουν πολλά δυναμικά κοινωνικά φορτία έτοιμα να εκραγούν.

Η σοσιαλιστική, κοινωνική επανάσταση μέσω της Ελλάδας κτυπάει την πόρτα της Ευρώπης. Αυτό φοβούνται, πάν' απ' όλα, οι άρχουσες ελίτ παγκόσμιο καπιταλισμού.

Η κρίση του χρέους, την οποία όλοι πλέον αναγνωρίζουν, και για την οποία όλοι μιλάνε, είναι μια κορυφαία συμπύκνωση της συστηματικής καπιταλιστικής κρίσης. Η απάντηση για τη διαγραφή του χρέους στους διεθνείς κερδοσκόπους είναι όρος εκ των ων ουκ άνευ για οποιαδήποτε πολιτική εξόδου από την κρίση.

Ωστόσο, αυτοί που επικεντρώνουν μόνο στην κρίση του χρέους, ιδίως εκείνοι που μέχρι πρότινος αρνοούνταν την ύπαρξη της καπιταλιστικής κρίσης, κάνουν λάθος, όταν δεν παραπλανούν συνειδητά τον κόσμο.

Όπως έχει επανειλημμένα αναλύσει το ΕΕΚ και η Συντονιστική Επιτροπή για την Επανάσταση της Τέταρτης Διεθνούς, πρωτίστως η κρίση έχει την πηγή της στη σφαίρα της παραγωγής. Είναι οι θεμελιώδεις αντιφάσεις στη βάση των κοινωνικών σχέσεων, στη σφαίρα της καπιταλιστικής παραγωγής -η παραβίαση του νόμου της αξίας-εργασίας σε όλη την περίοδο της Κεϋνσιανής μεταπολεμικής άνθισης, και μετά το 1979, επί κυριαρχίας του λεγόμενου νεοφιλελεύθερου καπιτα-

Συνέχεια στη σελίδα 10

“ Ε Λ Λ Α Δ Α ”

ο αδύνατος κρίκος της κρίσης - ζωτικός κρίκος της επανάστασης

Συνέχεια από τη σελίδα 9

Ετσι ακριβώς, στην Πλατεία Συντάγματος, το καινούργιο, αναπτυσσόμενο κοινωνικό περιεχόμενο επικειρείται να ντυθεί με όλα τα στολίδια του παρελθόντος, με την επίκληση της αρχαιοπρεπούς εκκλησίας του δήμου, της παράδοσης του 1821 και του ΕΑΜ. Από εδώ, από τις αντιφατικές μορφές ανάπτυξης του νέου, επαναστατικού περιεχομένου, που κυφορεί η μεγαλύτερη κρίση στην ιστορία του καπιταλισμού, προκύπτει και η αμικανία στρωμάτων της αριστεράς και της αναρχίας να κατανοήσουν την καινούργια εκρηκτική κατάσταση. Και δεν μιλάμε για το ΚΚΕ που εξ αρχής ήταν εχθρικό με τα κινήματα των πλατειών, αλλά και για άλλους, που μένουν προσκολλημένοι στα σκίματα του Δεκέμβρη 2008 και αρνούνται να αναγνωρίσουν το νέο περιεχόμενο και οδηγούνται στο συμπέρασμα ότι έχουμε «την μεγαλύτερη αντι-δεκεμβριανή αντιεξέγερση», ή την μεγαλύτερη απελευθέρωση από το... 1944. Η σκηματική, μηχανιστική σκέψη, μόνο σε παράλυση της δράσης μπορεί να οδηγήσει.

Ναι, μαζί με τον Μαρξ μπορούμε να περιγελάσουμε τις γελοιογραφικές αναουσιώσεις της ιστορίας. Και μαζί του να διακηρύξουμε πως: «Η κοινωνική επανάσταση [...] δεν μπορεί να αντιλήσει την ποίση της από το παρελθόν, αλλά μόνο από το μέλλον. Δεν μπορεί ν' αρχίσει με τον ίδιο τον εαυτό της προτού σβήσει όλες τις προλήψεις σχετικά με το παρελθόν. Οι προηγούμενες επαναστάσεις είχαν ανάγκη από κοσμοϊστορικές αναμνήσεις για να κριθύν από τον εαυτό τους το περιεχόμενό τους. Για να φτάσει στο δικό της περιεχόμενο η επανάσταση [...] πρέπει να αφήσει τους πεθαμένους να θάψουν τους νεκρούς τους. Εκεί η φράση

Από την απεργία της 15ης Ιουνίου

ξεπερνούσε το περιεχόμενο, εδώ το περιεχόμενο ξεπερνάει τη φράση.» (Κ. Μαρξ, ό.π.) Όλες οι προηγούμενες (αστικές) επαναστάσεις πίσω από τα συνθήματα για ελευθερία, ισότητα και αδελφότητα αναπαρήγαγαν την εκμετάλλευση, την καταπίεση και την αναξιοπρέπεια. Η δημοκρατία αποδείχθηκε ένα άδειο κέλυφος πίσω από το οποίο τα συμφέροντα των εκμεταλλευτών επιβάλλονται σε ολόκληρη την κοινωνία. Στη θέση του δούλου της αρχαίας δημοκρατίας έβαλε τον μισθωτό δούλο της σύγχρονης καπιταλιστικής κοινωνίας.

Η εργατική τάξη ως καθολική τάξη, «εξ αιτίας της καθολικότητας των παθών της», δεν μπορεί να ελευθερωθεί χωρίς ελευθερώσει όλη την κοινωνία απ' όλα τα δεσμά και απ' όλες τις προλήψεις, χωρίς να κερδίσει και να κριθύν από το μέρος της τα υπόλοιπα εργαζόμενα και καταστροφόμενα από την καπιταλιστική κρίση μικροαστικά στρώματα. Τα μικροαστικά στρώματα της πόλης και της υπαίθρου πρέπει να συ-

νιδητοποιήσουν πως μέσα στο παρρησιασμένο σύστημα του καπιταλισμού, μπορούν μόνο να καταστρέφονται, να προλεταριοποιούνται ή να πετιούνται στο κοινωνικό περιθώριο. Για πρώτη φορά, εδώ και δεκαετίες, η κρίση διασπά την άρχουσα τάξη σε εθνικό και ευρωπαϊκό επίπεδο, ενώ συσπειρώνει απέναντί της όχι μόνο την εργατική τάξη και τους καταπιεσμένους αλλά και πλατιά μικροαστικά και μεσοαστικά στρώματα, γεγονός που δεν επιτρέπει στην άρχουσα τάξη να τους στρέψει ενάντια στους εργάτες. Στο προλεταριάτο δίνεται η δυνατότητα να αναδυθεί ως απελευθερωτική τάξη της κοινωνίας τραβώντας πίσω της σημαντικά τμήματα της μικροαστικής τάξης, ή να ουδετεροποιήσει άλλα.

Όταν λέμε ότι «η κοινωνική επανάσταση αντιλή την ποίση της από το μέλλον», δεν σημαίνει ότι αδιαφορούμε για τις κοινωνικές απαιτήσεις και τις δημοκρατικές τους ευαισθησίες των μικροαστικών και μεσοαστικών στρωμάτων. Αυτό θα ήταν καταστροφικό

για την ανάπτυξη της επαναστατικής κατάστασης. Η εργατική τάξη πρέπει να πείσει, με κατάλληλη πολιτική, στην ρίζα της, τις σκέψεις πολιτική οργάνωση, ότι το μέλλον δεν βρίσκεται στο χρεοκοπημένο κτες του καπιταλιστικού συστήματος, αλλά στην έξοδο από αυτό, με μια πολιτική που κτυπάει το «κακό», την κρίση, στη ρίζα της, τις σκέψεις παραγωγής και την ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής, στο τραπεζικό σύστημα, τη μεγάλη βιομηχανία και τις μεταφορές. Μια τέτοια ριζική ανατροπή απαιτεί συντριβή της ίδιας της κρατικής εξουσίας, που σημαίνει την εγκαθίδρυση της **εργατικής εξουσίας**, όχι την εξουσία ενός κράτους Λεβιάθαν, αλλά ένα κράτος του τύπου της Κομμούνας που εξ αρχής θα σβήνει.

Η εργατική τάξη για να χειραφετηθεί η ίδια από την εκμετάλλευση, την καταπίεση και την ταπεινώση πρέπει να ηγηθεί του έθνους των αποκλίρων, των αποκλεισμένων, ντόπιων και μεταναστών, στην πάλη για την απελευ-

θέρωση όλης της κοινωνίας με την προλεταριακή σοσιαλιστική επανάσταση – μια επανάσταση που δεν έχει καμμία σχέση με την δυσφημιστική καρικατούρα που παρουσίασε η σταλινική γραφειοκρατική μηχανή τον προηγούμενο αιώνα.

6 Προς μια επαναστατική κατάσταση

Όλοι οι όροι μιας επαναστατικής κατάστασης ωριμάζουν γοργά, αλλά όλα γραμμικά. Μιλώντας ακριβέστερα, μπορούμε να πούμε ότι μια προεπαναστατική κατάσταση είναι ήδη παρούσα στην Ελλάδα, ως συνέπεια των δραματικών ανατροπών που προκαλούν τα αλληπάλληλα μνημόνια της κρίσης.

Η εργατική τάξη και οι επαναστάτες είναι ανάγκη να πάψουν να στοχάζονται με όρους τακτικισμού – που στο τέλος καταλήγει στο ρεφορμισμό, και να ετοιμαστούν ιδεολογικά και πολιτικά πάνω στις συνέπειες της παρούσας παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης και της εισβολής των μαζών στο προσκήνιο της πολιτικής δράσης.

Ποια είναι τα γνωρίσματα μιας επαναστατικής κατάστασης από τη σκοπιά του επαναστατικού μαρξισμού; Όπως ο Λένιν τα συνόψισε είναι τα παρακάτω: 1) Η αδυναμία των κυρίαρχων τάξεων να διατηρήσουν σε αναλλοίωτη μορφή την κυριαρχία τους· 2) μια είτε η άλλη κρίση των «κορυφών», η κρίση της πολιτικής της κυρίαρχης τάξης που δημιουργεί ρωγμή, απ' όπου εισχωρεί η δυσσαρέσκεια και ο αναβρασμός των καταπιεσμένων τάξεων. Συνήθως, για να ξεσπάσει η επανάσταση δεν είναι αρκετό «τα κάτω στρώματα να μην θέλουν», μια χρειάζεται ακόμη και «οι κορυφές να μην μπορούν» να ηγηθούν όπως παλιά. 2) Επιδείνωση, μεγαλύτερη από τη συνθησιμένη,

Μεγάλα πλήθη εξακολουθούν να συρρέουν στην πλατεία Συντάγματος από τις 25 Μαΐου μέχρι σήμερα

της ανέχειας και της αθλιότητας των καταπιεσμένων τάξεων. 3) Σημαντικό ανέβασμα για τους παραπάνω λόγους της δραστηριότητας των μαζών, που σε «επληρωτική» εποχή αφήνουν να τις ληστέσουν ήσυχα, ενώ σε καιρούς θύελλας τραβιούνται τόσο απ' όλες τις συνθήκες της κρίσης, όσο και από τις ίδιες τις «κορυφές», σε αποτιελί ιστορική δράση. Χωρίς αυτές τις αντικειμενικές αλλαγές, που δεν εξαρτώνται ούτε από τη θέληση ορισμένων χωριστών ομάδων και κομμάτων, αλλά ούτε και από τη θέληση ορισμένων χωριστών τάξεων, η επανάσταση, κατά γενικό κανόνα, δεν μπορεί να γίνει. Το σύνολο αυτών των αντικειμενικών αλλαγών είναι εκείνο που ονομάζεται επαναστατική κατάσταση». (Β. Ι. Λένιν, Η Χρεοκοπία τη II Διεθνούς).

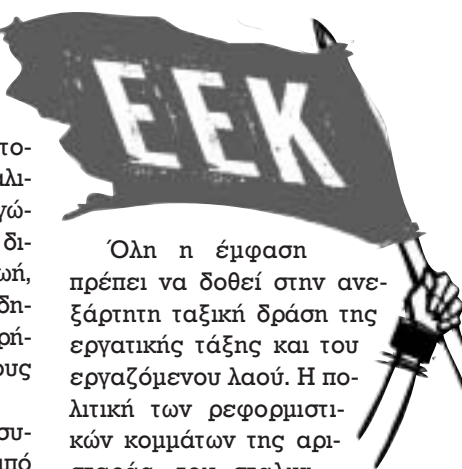
Βεβαίως κάθε επαναστατική κατάσταση δεν οδηγεί πάντα σε

επανάσταση, και μάλιστα νικηφόρα. Η παρούσα προεπαναστατική κατάσταση πράγματι τείνει να εξελιχθεί σε επαναστατική κατάσταση, αλλά θα εξαρτηθεί από την ικανότητα της τάξης και της επαναστατικής της πρωτοπορείας η παραπέρα πορεία.

«Γιατί, όπως ο ηγέτης της ρωσικής επανάστασης τόνιζε, «δεν γεννά κάθε επαναστατική κατάσταση επανάσταση, αλλά μόνο μια τέτοια κατάσταση, όπου οι αντικειμενικές αλλαγές, που απαρτιζόμαστε, συνενώνονται με τις υποκειμενικές αλλαγές και συγκεκριμένα: με την ικανότητα της επαναστατικής τάξης να αναλάβει επαναστατική μαζική δράση, αρκετά ισχυρή, ώστε να τσακίσει (ή να εξασθενήσει σημαντικά) την παλιά κυβέρνηση που ποτέ, ακόμη και σε εποχή κρίσεων, δεν «πέφτει», αν δεν την «ρίξουν»».

7. Ανεξάρτητα από ενδιάμεσα επεισόδια της ταξικής πάλης και της πολιτικής συγκυρίας, που μπορεί να επιβραδύνουν ή να επιταχύνουν τις εξελίξεις, βρισκόμαστε σε μια κρίσιμη καμπή της ιστορίας σε παγκόσμια κλίμακα. Αν η παρούσα κρίση «παρήγαγε» τις αραβικές επαναστάσεις και πυροδοτεί τα σύγχρονα κινήματα στην Ευρώπη, μια επιδείνωση της κρίσης με καταρρεύσεις κρατών όπως η Ελλάδα, η Ισπανία ή η Ιταλία, κ.ά., μπορεί να οδηγήσει σε ένα

τικά επαναστατικό διέξοδο από την κρίση, για την εργατική εξουσία και το σοσιαλισμό. Απευθυνόμαστε στους πρωτοπόρους εργάτες και συνδικαλιστές που δίνουν σκληρούς αγώνες για να υπερασπίσουν το δικαίωμα στη δουλειά και τη ζωή, τις θέσεις εργασίας και τον δημοσιο χαρακτήρα των επκειμήσεων από το ξεπούλημα στους διεθνείς κερδοσκόπους. Τώρα είναι αναγκαία η συγκρότηση ενός ανεξάρτητου από τη συνδικαλιστική και σταλινική γραφειοκρατία **Κέντρου Αγώνα** των εργατών που θα συγκεντρώσει λαϊκές συνελεύσεις, εργατικές συνελεύσεις, επιτροπές αγώνα, σωματεία και κάθε αγωνι-

Όλη η έμφαση πρέπει να δοθεί στην ανεξάρτητη ταξική δράση της εργατικής τάξης και του εργαζόμενου λαού. Η πολιτική των ρεφορμιστικών κομμάτων της αριστεράς, του σταλινικού ΠΑΜΕ και του ΣΥΡΙΖΑ, που αντί για εξωκοινοβουλευτική μαζική δράση ριχνουν το βάρος τους στην κατεύθυνση των εκλογών και άρχισαν ήδη τις προεκλογικές τους συγκεντρώσεις, είναι μια απόπειρα να διοικηθεί η εκρηκτική κοινωνική διαμαρτυρία στα κανάλια της κοινοβουλευτικής εκτόνωσης. Τίποτα, ούτε η οικονομική ούτε η πολιτική κρίση θα λυθεί με τις εκλογές, πέρα ίσως μιας αλλαγής του συσχετισμού δυνάμεων που θα γίνει η βάση για συνεργασίες «εθνικής συνεννόησης» μεταξύ των κοινοβουλευτικών κομμάτων.

Η απαίτηση του μαζικού λαϊκού και εργατικού κινήματος, όπως εκφράζεται στις πλατείες και στους εργατικούς αγώνες είναι: **ΝΑ ΦΥΓΟΥΝ ΟΛΟΙ!** Η οργάνωση γενικής πολιτικής απεργίας διάρκειας πρέπει να είναι η κύρια κατεύθυνση της πάλης μας.

Επαναστατικό Κόμμα

Τώρα είναι αναγκαία όσο ποτέ η συσπείρωση της πρωτοπορείας της εργατικής τάξης και της νεολαίας σε ένα επαναστατικό, διεθνιστικό, αντιγραφειοκρατικό Κόμμα, σε μια οργάνωση μάχης που θα παλεύει στον συνδικαλιστικό, πολιτικό και ιδεολογικό τομέα, για τη χειραφέτηση της εργατικής τάξης από τη μισθωτή δουλειά και την απελευθέρωση της κοινωνίας από κάθε εξουσιαστική σχέση εκμετάλλευσης, καταπίεσης και υποταγής.

Ένα τέτοιο κόμμα δεν μπορεί παρά να είναι αναπόσπαστο μέρος μιας επαναστατικής εργατικής διεθνούς, της επανδρωμένης Τέταρτης Διεθνούς.

Η κεντρική επιτροπή του ΕΕΚ
Αθήνα 20 Ιουνίου 2011

Απόφαση της Κ.Ε. του ΕΕΚ

Κινητοποιήσεις εργατών

ΟΧΙ ΣΤΟ ΕΞΟΥΛΙΣΜΟ ΤΗΣ ΛΑΡΚΟ

[Υστερα από μια οργανωμένη διαδήλωση στην Αθήνα, την Τετάρτη 8/6, οι εργάτες της Βιομηχανίας σιδηρονικελίου ΛΑΡΚΟ (από Λάρυμνα, Εύβοια, Νέο Κόκκινο, Αθήνα, και Σέρβια Καστοριάς) προχωρούν και σε τοπικές κλίμακας μαζικές διαμαρτυρίες.

Την Παρασκευή 17/6/11, στις 10 ημ άνοιξαν τα διόδια της Τραγιάνας, αν και η αρχική τους απόφαση ήταν να κλείσουν την εθνική οδό στη γέφυρα του Μαρτίνου.

Με τη δράση τους οι εργάτες της μοναδικής βαριάς βιομηχανίας που έχει απομείνει σε λειτουργία στην Ελλάδα, θέλουν να γνωστοποιήσουν την αντίθεσή τους στο ξεπούλημα της εταιρίας που μεθοδεύει η κυβέρνηση Παπανδρέου, κατ' επιταγή των εγχώριων και ξένων τοκογλόφων.

Στη διαμαρτυρία πήραν μέρος εργάτες κυρίως από την περιοχή της Λάρυμνας και του Νέου Κόκκινου. Έντονο προβληματισμό στους εργαζόμενους προκάλεσε η απουσία αρκετών συνδικαλιστικών εκπροσώπων. Αντίθετα ενθαρρυντικά ένοιωσαν την παρουσία του συντρόφου από το ΕΕΚ, μέλους της διοίκησης του Ε.Κ. Λιβαδιάς. Ο σύντροφος Σ. Παπαδημητρίου εκδήλωσε την ταξική του αλληλεγγύη και μοίρασε την προκήρυξη του ΕΕΚ που καλεί σε γενική απεργία διαρκείας για την ανατροπή της κυβέρνησης και κάθε άλλης που θα θελήσει να κάνει πράξη αυτές τις πολιτικές.

Στο άνοιγμα των διοδίων που κράτισε λίγο περισσότερο από μια ώρα οι εργαζόμενοι ενθουσιασμένοι φώναζαν πως το άνοιγμα το «κερνούν» οι εργάτες της ΛΑΡΚΟ. Ταυτόχρονα στους θετικά ανταποκρινόμενους διερχόμενους οδηγούς που ευχαριστούσαν για το κέρασμα, μοίρασαν υλικό για να τους ενημερώσουν για τα σχέδια της κυβέρνησης, την δική τους απόφαση να πολεμήσουν και την ανάγκη ο αγώνας τους να βρει συμπαράστατες και μιμητές.

Το άρθρο που δημοσιεύουμε αναφέρεται στο παρελθόν και το μέλλον της ΛΑΡΚΟ. Αφορά, όμως, μια πλειάδα εργατοσυναιών που αναπτύχθηκαν σε μια προηγούμενη φάση εκβιομηκάνισης και είτε έκλεισαν είτε κλείνουν και δεκάδες χιλιάδες εργαζόμενους.]

★ συμβολή στον διάλογο για τη ΛΑΡΚΟ και όχι μόνο ★

ΛΑΡΚΟ Το παρελθόν και το μέλλον της βιομηχανίας σιδηρονικελίου

Του Σωτήρη Παπαδημητρίου, μέλους της διοίκησης του Εργατικού Κέντρου Λιβαδιάς

Τι έχει γίνει στην ΛΑΡΚΟ

Το πρόβλημα για τους εργάτες της ΛΑΡΚΟ δημιουργείται από την απόφαση της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ, που στηρίζεται από την ΝΔ και τους κολαούζους πλιε-αστέρες του ΛΑΟΣ, να ξεπουλήσει την δημόσια περιουσία κατ' εντολή της Τρόικας για να εξασφαλίσει με τα κεφάλαια που θα μαζέψει ένα μέρος των δανείων προς τους διεθνείς και ντόπιους τοκογλόφους.

Ο αγώνας για να μην εκποιηθεί η περιουσία του λαού δεν μπορεί να δοθεί μεμονωμένα, από τους εργάτες κάθε επιχείρησης που πουλιέται ξεχωριστά. Είναι αγώνας που αφορά όλους τους εργαζόμενους αυτής της χώρας, γιατί από τους φόρους τους, από τον ιδρώτα και το αίμα τους, δημιουργήθηκε αυτή η περιουσία.

Τι πρέπει να γίνει;

Για να βρούμε το πώς πρέπει να οργανώσουμε αυτόν τον αγώνα, για να αντιμετωπίσουμε αποτελεσματικά το πρόβλημα, είναι καλό να ξαναφέρουμε στην μνήμη μας την πλούσια ιστορική εμπειρία που οι εργάτες έχουν αποκομίσει, από αγώνες που έδωσαν, για την διασφάλιση των θέσεων εργασίας που οδήγησαν, στην κρατικοποίηση της επιχείρησης, σε εποχές όχι και τόσο μακρινές. Αυτή η εμπειρία πρέπει να μελετηθεί για να μπορούμε να αντιμετωπίσουμε το σήμερα και να βρεθούν λύσεις που θα διασφαλίζουν δουλειά με αξιοπρεπείς και ασφαλείς όρους για τους εργαζόμενους.

Μας ενδιαφέρει ειδικά αυτή η ιστορία γιατί τότε η ΛΑΡΚΟ ήταν η ναυαρχίδα ενός προβλήματος που του δόθηκε η ονομασία «προβληματικές βιομηχανίες» και ταυτόχρονα ο μεγάλος πρωταγωνιστής της λύσης.

Το πρόβλημα της υπερχρέωσης αφορούσε πάρα πολλά εργοστάσια της εποχής αλλά και κράτι.

Και αναζητάμε να καταλάβουμε πως εκεί που αναπτυσσόταν ένα κίνημα, που ήθελε να διαχειριστεί την τύχη του με

προσδοκίες που υπερέβαιναν τα όρια του καπιταλισμού, του ανατέθηκε τελικά να διαχειριστεί στα πλάγια του συστήματος το ξεχρέωμα των υπερχρεωμένων αυτών επιχειρήσεων.

Το πως έγινε δυνατή μια τέτοια μεταστροφή μάς αφορά άμεσα σήμερα για να μπορέσουμε να κατανοήσουμε κάποιες από τις αιτίες που διαμόρφωσαν την συνείδηση που καθοδηγεί την σημερινή αντίδραση του εργατικού κινήματος που έχει ρίζες σε αυτή την εποχή και είναι η αιτία της σημερινής αποδιοργάνωσης που παρατηρείται στην πάλη του. Χωρίς να ασχοληθούμε με το τι έγινε τότε, δεν είναι δυνατόν να καταλάβουμε πως το σημερινό εργατικό κίνημα παραμένει ακόμα σε μια κατάσταση, που σωρεύει οργή αλλά απαντά ζαλισμένο στα χτυπήματα που δέχεται από την κυβέρνηση. Δεν είναι δυνατόν να κατανοήσουμε γιατί ανέχεται τις συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες της ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ που καταβόηθουν κάθε προσπάθεια να εκτονώσουν την οργή του με αναποτελεσματικές 24ωρες, την ώρα μάλιστα που η ίδια η κυβέρνηση χωρίς να κρύβεται παρουσιάζει την ηγεσία της ΠΑΣΚΕ στους διεθνείς τραπεζίτες σαν εγγυήτρια των χρημάτων τους.

Η μεσοβέζικη λύση του χρεos, ανασταλατικός παράγοντας σήμερα

Η παγκόσμια μεταπολεμική ανοικοδόμηση του καπιταλισμού από τα ερείπια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου βασίστηκε στην Κεϋνσιανή πολιτική των συμφωνιών του Μπρέττον Γουντς και στη σταθερή ισοτιμία του δολαρίου με τον χρυσό (1 δολάριο = μια ουγγιά χρυσού). Η συμφωνία που καλλιεργήσε την αυταπάτη για συνεχή ανάπτυξη του καπιταλισμού ήταν κατά βάση μια πληθωριστική άθλιση. Ο πόλεμος στο Βιετνάμ είχε τη δική του συνεισφορά στις πληθωριστικές πιέσεις, καθώς ανάγκαζε τις ΗΠΑ να κόψουν νόμισμα περισσότερο από τα αποθέματα χρυσού που διέθεταν. Το αποτέλεσμα ήταν μια επιθετική στροφή του ευρωπαϊκού καπιταλισμού (κυρίως της Γαλλίας) στον χρυσό για την στήριξη των δικών του νομισμάτων, που επι-

δείνωσε ακόμα περισσότερο την σχέση χρυσού δολαρίου. Το 1971 έχουμε το σπάσιμο της συμφωνίας του Μπρέτον Γούντς και την ανοικτή επανεμφάνιση της καπιταλιστικής οικονομικής κρίσης.

Η Ελλάδα βρισκόταν τότε στο μέσον της τρίτης φάσης εκβιομηκάνισης της (θεωρώντας ως πρώτη φάση εκείνη επί Τρικούπη που κατέληξε στο «δυστυχώς επιτωσέουσα» του 1893, κι ως δεύτερη την βασισμένη στον οικονομικό εθνικισμό και στα κόκκαλα των μικρασιατών στη δεκαετία του 1930).

Από τα μέσα της δεκαετίας του '60 στην Ελλάδα παρατηρείται μια ανάπτυξη στον βιομηχανικό τομέα ακριβώς λόγω της κάμψης που εμφανίζεται στην Ευρώπη. Ως συνήθως, μέχρι την έναρξη της Επανάστασης στην Ευρώπη, οι περφόρμανς της χώρας ταυτίζονταν με τα σημάδια οικονομικής κάμψης στην Ευρώπη, που οδηγούσαν κεφάλαια σε έξοδο από τα μητροπολιτικά κέντρα για να επενδυθούν στην ευρύτερη περιφέρεια κυνηγώντας πάντα μεγαλύτερες αποδόσεις. Οι κύκλοι αυτοί μόνο μετά την έναρξη της χώρας στην ΕΟΚ τείνουν να ταυτιστούν με της υπόλοιπης Ευρώπης.

Τότε λοιπόν, μετά τα μισά της δεκαετίας του 60 είναι που για πρώτη φορά το αγροτικό προϊόν της χώρας έρχεται σε δεύτερη θέση παραδίδοντας την πρωτιά στην βιομηχανική παραγωγή. Εκείνη την εποχή στήθηκαν πολλές βιομηχανικές ζώνες και βιομηχανίες στην Ελλάδα. Ανάμεσά τους η ΛΑΡΚΟ και η ΑΛΟΥΜΙΝΙΟΝ της ΕΛΛΑΔΟΣ είχαν περίοπτη θέση.

Ακριβώς στο μέσον εκείνης της περιόδου επέκτασης του καπιταλισμού στην Ελλάδα, εκδηλώθηκε η κρίση με ό,τι ανέστλησε τον εθνικισμό στην Ευρώπη μετά τον πόλεμο και που μια δεκαετία αργότερα φιλοδώρησε την Ελλάδα με τα διάσπαρτα κομμάτια των «προβληματικών επιχειρήσεων» που «κοσμούν» πλέον από τότε την χώρα.

Το σπάσιμο της ισοτιμίας χρυσού δολαρίου το 1971 με την πτώση της τιμής του δολαρίου ανάγκασε τις κυβερνήσεις να αντιμετωπίσουν τις συνέπειες και εντάθηκε την περίοδο 71-75. Αλλά ακριβώς επειδή η παγκόσμια αγορά δεν μπορεί να γεμίσει μόνο με παραγωγούς που εξάγουν, οι πιο αδύνατοι ανταγωνιστικά αντιμετώπισαν πρόβλημα.

Έτσι, όταν επιδεινώθηκε ακόμα περισσότερο η θέση αυτών των επιχειρήσεων, λόγω της επόμενης φάσης της πετρελαιοκρίσης 1979-80, η χαμηλή ανταγωνι-

στικότητα και ο υψηλός δανεισμός μετατράπηκαν σε βρόγχο. Και η κορύφωση αυτής της τάσης δεν άργησε να έρθει αμείλικτη και σκληρή, όταν η FED (Ομοσπονδιακή Τράπεζα των ΗΠΑ) με απόφαση του τότε διοικητή της Βολκερ για να ξεφορτωθεί τον πληθωρισμό και να επανακτήσει μέρος από την χαμένη αξία του δολαρίου, αποφάσισε να διπλασιάσει τα επιτόκια για να στρέψει τα κεφάλαια σε αγορές δολαρίων. Ο διπλασιασμός του βασικού επιτοκίου συναλλαγών των τραπεζών έγινε σε μια νύκτα. Ήταν αδύνατο πλέον από την επόμενη μέρα να αντιμετωπίσουν αυτές οι επιχειρήσεις την εξυπηρέτηση των δανείων τους, λόγω της απότομης αύξησης των επιτοκίων.

Οι κυβερνήσεις στην Ελλάδα αντιμετώπισαν αυτούς τους σπασμούς με δανεισμό και εθνικοποιήσεις υπερχρεωμένων επιχειρήσεων. Η Ολυμπιακή επί Κω/νου Καραμανλή κρατικοποιήθηκε ξελαφρώνοντας τον Νόσσο από τον «κουβά με τα σκατά», όπως ο ίδιος έλεγε. Γι αυτή την βοήθεια κατηγορήθηκε ο Κ. Καραμανλής για... «σοσιαλ-μανία».

Το δε ΠΑΣΟΚ της πρώτης περιόδου 81-82 προώθησε την λύση της «εθνικοποίησης του χρέους» των προβληματικών επιχει-

ρήσεων μέσα στην καρδιά αυτής της νομισματικής αλλαγής. Συνεχίζοντας έτσι την πολιτική που η Δεξιά κυβέρνηση του Ράλλη είχε ξεκινήσει με την δημιουργία του Επιχειρήσεων. Επιλέγοντας, και τότε, να σώσει τις τράπεζες από την άμεση χρεοκοπία, και ταυτόχρονα να υλοποιήσει ένα μέρος των υποχρέσεων προς τους εργαζόμενους που το είχαν μόλις εκλέξει, στράφηκε σε μεγαλύτερο εξωτερικό δανεισμό που επιδείνωσε ανεπανόρθωτα από τότε το χρέος της χώρας. Ο δανεισμός που έκανε το ΠΑΣΟΚ για να ανταποκριθεί στις πιέσεις της ταξικής πάλης στην Ελλάδα αλλά και στην διάσωση του εγχώριου κεφαλαίου, που αιτία είχαν την διεθνή κρίση του καπιταλισμού, συμπαράσυσθηκε από την διεθνή αύξηση των επιτοκίων, δηλαδή τις συνέπειες της διεθνούς κρίσης με κέντρο τις ΗΠΑ, φοισκώνοντας το ηολγαριασμό για την εξυπηρέτηση του χρέους.

Αυτό που υλοποίησε το ΠΑΣΟΚ και «χαϊρετίστηκε» τότε και από την ΕΣΑΚ (καθώς το «ενωτικό» προσέδραξε της ΓΣΕΕ μοιραζόταν ανάμεσα στην ΠΑΣΚΕ και την ΕΣΑΚ) προήλθε από την πίεση που ασκούσε το εργατικό κίνημα με το κίνημα του εργοστασιακού συνδικαλισμού, αλλά ήταν μακράν των αιτημάτων που αυτό διατύπωνε ακόμα και στα συνθήματά του.

«Ούτε δραχμή, στον Νιάρχο τον Άηστ!».

- «Έξω για πάντα ο Μποδοσάκης, εδώ και τώρα κρατικοποίηση» Η διαπραγματέυση έφερε το εξής αποτέλεσμα:

- μετοχοποίησαν τα χρέη των ιδιωτών απαλλοτριώντας τους από το βάρος των δανείων.
- το κράτος κατέθεσε 85 δις δραχμές στην Εθνική Τράπεζα σαν «αποζημίωση» για τις μετοχές που δόσαμε ο ΟΑΕ, βγάζοντας την τράπεζα από την δεινή οικονομική θέση που είχε περιέλθει. γ) ανέθεσαν στους εργαζόμενους να ξεχρεώσουν τις επιχειρήσεις φορτώνοντας στο παλιό χρέος και το νέο κόστος των αποζημιώσεων.

Όσον αυτό τον αχταρμά, την ανάληψη της κρίσης του ιδιωτικού καπιταλισμού στον τομέα της παραγωγής από το αστικό κράτος, τον βάφτισαν «σοσιαλιστική λύση».

Η ΟΒΕΣ, όπως αναφέρεται στο δεύτερο συνέδριό της, πάλησε ώστε ο συνδικαλισμός να είναι: «...πραγματικά αγωνιστικός, πραγματικά ταξικός συνδικαλισμός είναι αυτό που συνδυάζει τον αγώνα για τα άμεσα προβλήματα με τον ευρύτερο αγώνα για

επιχειρήσεις που είχαν μόλις εκλέξει, στράφηκε σε μεγαλύτερο εξωτερικό δανεισμό που επιδείνωσε ανεπανόρθωτα από τότε το χρέος της χώρας. Ο δανεισμός που έκανε το ΠΑΣΟΚ για να ανταποκριθεί στις πιέσεις της ταξικής πάλης στην Ελλάδα αλλά και στην διάσωση του εγχώριου κεφαλαίου, που αιτία είχαν την διεθνή κρίση του καπιταλισμού, συμπαράσυσθηκε από την διεθνή αύξηση των επιτοκίων, δηλαδή τις συνέπειες της διεθνούς κρίσης με κέντρο τις ΗΠΑ, φοισκώνοντας το ηολγαριασμό για την εξυπηρέτηση του χρέους.

Αυτό που υλοποίησε το ΠΑΣΟΚ και «χαϊρετίστηκε» τότε και από την ΕΣΑΚ (καθώς το «ενωτικό» προσέδραξε της ΓΣΕΕ μοιραζόταν ανάμεσα στην ΠΑΣΚΕ και την ΕΣΑΚ) προήλθε από την πίεση που ασκούσε το εργατικό κίνημα με το κίνημα του εργοστασιακού συνδικαλισμού, αλλά ήταν μακράν των αιτημάτων που αυτό διατύπωνε ακόμα και στα συνθήματά του.

«Ούτε δραχμή, στον Νιάρχο τον Άηστ!».

- «Έξω για πάντα ο Μποδοσάκης, εδώ και τώρα κρατικοποίηση» Η διαπραγματέυση έφερε το εξής αποτέλεσμα:

- μετοχοποίησαν τα χρέη των ιδιωτών απαλλοτριώντας τους από το βάρος των δανείων.
- το κράτος κατέθεσε 85 δις δραχμές στην Εθνική Τράπεζα σαν «αποζημίωση» για τις μετοχές που δόσαμε ο ΟΑΕ, βγάζοντας την τράπεζα από την δεινή οικονομική θέση που είχε περιέλθει. γ) ανέθεσαν στους εργαζόμενους να ξεχρεώσουν τις επιχειρήσεις φορτώνοντας στο παλιό χρέος και το νέο κόστος των αποζημιώσεων.

Όσον αυτό τον αχταρμά, την ανάληψη της κρίσης του ιδιωτικού καπιταλισμού στον τομέα της παραγωγής από το αστικό κράτος, τον βάφτισαν «σοσιαλιστική λύση».

Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ ήρθε στην εξουσία τον Οκτώβρη του 1981, ακριβώς όταν τα κόμματα έπρεπε να βγουν από την φωτιά. Ισορροπούσε ανάμεσα στις εργατικές διεκδικήσεις, ιδίως των προβληματικών βιομηχανιών, και στις ανάγκες των τραπεζών να εξασφαλίσουν τα κεφάλαια που είχαν δανείσει στους ιδιώτες καπιταλιστές. Αν οι επιχειρήσεις αυτές χρεοκοπούσαν, οι τράπεζες κινδύνευαν να πτωχεύσουν όπως τώρα.

Αυτό που υλοποίησε το ΠΑΣΟΚ και «χαϊρετίστηκε» τότε και από την ΕΣΑΚ (καθώς το «ενωτικό» προσέδραξε της ΓΣΕΕ μοιραζόταν ανάμεσα στην ΠΑΣΚΕ και την ΕΣΑΚ) προήλθε από την πίεση που ασκούσε το εργατικό κίνημα με το κίνημα του εργοστασιακού συνδικαλισμού, αλλά ήταν μακράν των αιτημάτων που αυτό διατύπωνε ακόμα και στα συνθήματά του.

«Ούτε δραχμή, στον Νιάρχο τον Άηστ!».

- «Έξω για πάντα ο Μποδοσάκης, εδώ και τώρα κρατικοποίηση» Η διαπραγματέυση έφερε το εξής αποτέλεσμα:

- μετοχοποίησαν τα χρέη των ιδιωτών απαλλοτριώντας τους από το βάρος των δανείων.
- το κράτος κατέθεσε 85 δις δραχμές στην Εθνική Τράπεζα σαν «αποζημίωση» για τις μετοχές που δόσαμε ο ΟΑΕ, βγάζοντας την τράπεζα από την δεινή οικονομική θέση που είχε περιέλθει. γ) ανέθεσαν στους εργαζόμενους να ξεχρεώσουν τις επιχειρήσεις φορτώνοντας στο παλιό χρέος και το νέο κόστος των αποζημιώσεων.

Όσον αυτό τον αχταρμά, την ανάληψη της κρίσης του ιδιωτικού καπιταλισμού στον τομέα της παραγωγής από το αστικό κράτος, τον βάφτισαν «σοσιαλιστική λύση».

Η ΟΒΕΣ, όπως αναφέρεται στο δεύτερο συνέδριό της, πάλησε ώστε ο συνδικαλισμός να είναι: «...πραγματικά αγωνιστικός, πραγματικά ταξικός συνδικαλισμός είναι αυτό που συνδυάζει τον αγώνα για τα άμεσα προβλήματα με τον ευρύτερο αγώνα για

επιχειρήσεις που είχαν μόλις εκλέξει, στράφηκε σε μεγαλύτερο εξωτερικό δανεισμό που επιδείνωσε ανεπανόρθωτα από τότε το χρέος της χώρας. Ο δανεισμός που έκανε το ΠΑΣΟΚ για να ανταποκριθεί στις πιέσεις της ταξικής πάλης στην Ελλάδα αλλά και στην διάσωση του εγχώριου κεφαλαίου, που αιτία είχαν την διεθνή κρίση του καπιταλισμού, συμπαράσυσθηκε από την διεθνή αύξηση των επιτοκίων, δηλαδή τις συνέπειες της διεθνούς κρίσης με κέντρο τις ΗΠΑ, φοισκώνοντας το ηολγαριασμό για την εξυπηρέτηση του χρέους.

Αυτό που υλοποίησε το ΠΑΣΟΚ και «χαϊρετίστηκε» τότε και από την ΕΣΑΚ (καθώς το «ενωτικό» προσέδραξε της ΓΣΕΕ μοιραζόταν ανάμεσα στην ΠΑΣΚΕ και την ΕΣΑΚ) προήλθε από την πίεση που ασκούσε το εργατικό κίνημα με το κίνημα του εργοστασιακού συνδικαλισμού, αλλά ήταν μακράν των αιτημάτων που αυτό διατύπωνε ακόμα και στα συνθήματά του.

Η ΟΒΕΣ, όπως αναφέρεται στο δεύτερο συνέδριό της, πάλησε ώστε ο συνδικαλισμός να είναι: «...πραγματικά αγωνιστικός, πραγματικά ταξικός συνδικαλισμός είναι αυτό που συνδυάζει τον αγώνα για τα άμεσα προβλήματα με τον ευρύτερο αγώνα για

επιχειρήσεις που είχαν μόλις εκλέξει, στράφηκε σε μεγαλύτερο εξωτερικό δανεισμό που επιδείνωσε ανεπανόρθωτα από τότε το χρέος της χώρας. Ο δανεισμός που έκανε το ΠΑΣΟΚ για να ανταποκριθεί στις πιέσεις της ταξικής πάλης στην Ελλάδα αλλά και στην διάσωση του εγχώριου κεφαλαίου, που αιτία είχαν την διεθνή κρίση του καπιταλισμού, συμπαράσυσθηκε από την διεθνή αύξηση των επιτοκίων, δηλαδή τις συνέπειες της διεθνούς κρίσης με κέντρο τις ΗΠΑ, φοισκώνοντας το ηολγαριασμό για την εξυπηρέτηση του χρέους.

Αυτό που υλοποίησε το ΠΑΣΟΚ και «χαϊρετίστηκε» τότε και από την ΕΣΑΚ (καθώς το «ενωτικό» προσέδραξε της ΓΣΕΕ μοιραζόταν ανάμεσα στην ΠΑΣΚΕ και την ΕΣΑΚ) προήλθε από την πίεση που ασκούσε το εργατικό κίνημα με το κίνημα του εργοστασιακού συνδικαλισμού, αλλά ήταν μακράν των αιτημάτων που αυτό διατύπωνε ακόμα και στα συνθήματά του.

«Ούτε δραχμή, στον Νιάρχο τον Άηστ!».

- «Έξω για πάντα ο Μποδοσάκης, εδώ και τώρα κρατικοποίηση» Η διαπραγματέυση έφερε το εξής αποτέλεσμα:

- μετοχοποίησαν τα χρέη των ιδιωτών απαλλοτριώντας τους από το βάρος των δανείων.
- το κράτος κατέθεσε 85 δις δραχμές στην Εθνική Τράπεζα σαν «αποζημίωση» για τις μετοχές που δόσαμε ο ΟΑΕ, βγάζοντας την τράπεζα από την δεινή οικονομική θέση που είχε περιέλθει. γ) ανέθεσαν στους εργαζόμενους να ξεχρεώσουν τις επιχειρήσεις φορτώνοντας στο παλιό χρέος και το νέο κόστος των αποζημιώσεων.

Όσον αυτό τον αχταρμά, την ανάληψη της κρίσης του ιδιωτικού καπιταλισμού στον τομέα της παραγωγής από το αστικό κράτος, τον βάφτισαν «σοσιαλιστική λύση».

Η ΟΒΕΣ, όπως αναφέρεται στο δεύτερο συνέδριό της, πάλησε ώστε ο συνδικαλισμός να είναι: «...πραγματικά αγωνιστικός, πραγματικά ταξικός συνδικαλισμός είναι αυτό που συνδυάζει τον αγώνα για τα άμεσα προβλήματα με τον ευρύτερο αγώνα για

επιχειρήσεις που είχαν μόλις εκλέξει, στράφηκε σε μεγαλύτερο εξωτερικό δανεισμό που επιδείνωσε ανεπανόρθωτα από τότε το χρέος της χώρας. Ο δανεισμός που έκανε το ΠΑΣΟΚ για να ανταποκριθεί στις πιέσεις της ταξικής πάλης στην Ελλάδα αλλά και στην διάσωση του εγχώριου κεφαλαίου, που αιτία είχαν την διεθνή κρίση του καπιταλισμού, συμπαράσυσθηκε από την διεθνή αύξηση των επιτοκίων, δηλαδή τις συνέπειες της διεθνούς κρίσης με κέντρο τις ΗΠΑ, φοισκώνοντας το ηολγαριασμό για την εξυπηρέτηση του χρέους.

Από την πρόσκαιρη αυτή λύση, που κράτισε όμως 30 ολόκληρα χρόνια και που επιβλήθηκε λόγω της δυναμικής των εργατικών αγώνων έχουν γίνει γνωστές στις νεότερες γενιές μια σειρά από επιχειρήσεις που αλλιώς θα είχαν κλείσει.

Αυτή η μερικιά «νίκη» είναι που καλύπτει με αίγλη την παράταξη της ΠΑΣΚΕ, που με την βοήθεια μεγάλης μερίδας της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς, ηγήθηκε τότε αυτών των αγώνων που «έσωσαν» θέσεις εργασίας τους οποίους ακόμα και σήμερα καπιταλιστές.

Ας δούμε όμως πως κατάφεραν, την μερικιά αυτή νίκη των εργατών που επιτεύχθηκε λόγω της δυναμικής εννοποίησης των εργατικών αγώνων που έθεταν σαφώς το αίτημα της υπέρβασης του καπιταλισμού, οι κυβερνώντες να την μεταστρέψουν σε διάσπαση της δυναμικής με την παγίδα της (συν)διαχείρισης.

Η κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ του Ανδρέα Παπανδρέου τότε έβαλε όρους τους οποίους έπρεπε να εκπληρώνουν οι επιχειρήσεις αυτές για να ενταχθούν στο πρόγραμμα διάσωσης του ΟΑΕ. Έτσι διέσπασε την μέχρι τότε ενότητα του κινήματος διασώζοντας και στρέφοντας τους εργάτες κάθε επιχείρησης να ενδιαφέρονται μόνο για το δικό τους μαγαζί. Στη συνέχεια βάζει τις ηγεσίες να διαπραγματεύονται μόνον για την παραγωγικότητα των εργατών και των διευθυντικών στελεχών.

Οι ηγεσίες αυτές αδύναμες πλέον και απαξωμένες μετατρέπονται σε φωνάζι της κυβερνητικής μηχανής που τις εκμαυλίζει προσφέροντάς τους ταυτόχρονα προστασία. Ακουμπώντας στα βουλευτικά και υπουργικά γραφεία διαχειρίζονται τα ρουσφέτια της εξουσίας, προσδοκώντας να αναρριχηθούν σε καμιά βουλευτική ή υπουργική έδρα.

Παραθέτω από την εργασία της **Κατερίνας Θωϊδου** ένα απόσπασμα που πραγματικά θυμίζει πολλά σε μένα και τους παλιούς εργαζόμενους και πρέπει να διδάξει τους νέους:

«Το κίνημα των Προβληματικών

Η «λύση» που έδωσε το ΠΑΣΟΚ και χαϊρέτσον οι συνδικαλιστικές ηγεσίες της ΠΑΣΚΕ αλλά και της ΕΣΑΚ (ΚΚΕ).

Το σχέδιο του ΠΑΣΟΚ περιλάμβανε επίσης τη συμμετοχή των εκπροσώπων των εργαζόμενων στα όργανα διοίκησης των εργοστασίων. Αυτή η τακτική έδωσε τη δυνατότητα στη συνδικαλιστική γραφειοκρατία να κρατά κάτω από τον έλεγχό της τις επιχειρήσεις και απόβλησε το εργατικό κίνημα. Έτσι άρχισε ένα παζάρι για το ποιες επιχειρήσεις θα μπει στον ΟΑΕ και ποιες όχι.

★ συμβολή στον διάλογο για τη ΛΑΡΚΟ και όχι μόνο ★

ΛΑΡΚΟ Το παρελθόν και το μέλλον της βιομηχανίας σιδηροκιελίου

Συνέχεια από τη σελίδα 13

Τα σωματεία όσων εργοστάσιων μπήκαν στον ΟΑΕ, άρχισαν να ταυτίζονται με την υπεράσπιση της δικιάς τους επιχείρησης. Αντί για ένα ενιαίο κίνημα κατά των απολύσεων τα σωματεία άρχισαν να μηδέκονται στους ανταγωνισμούς των διευθυντών για το πόσο μεγάλη επιχορήγηση θα πάρουν. Μέσα σε κάθε εργοστάσιο τα ΔΣ των σωματείων άρχισαν να μετατρέπονται σε απολογητές της ενστατικοποίησης και των θυσιών για να «πάει μπροστά» η επιχείρηση. Αντί να συζητάνε για τις διεκδικήσεις άρχισαν να συζητάνε για το πώς θα βελτιωθεί η παραγωγικότητα. Για παράδειγμα στη ΛΑΡΚΟ σύμφωνα με τα στοιχεία του σωματείου η παραγωγικότητα αυξήθηκε κατά 16,5% το 1983 αν και δεν έγινε αύξηση του προσωπικού και κανένα έργο βελτίωσης των εγκαταστάσεων. Με βάση αυτή τη λογική πολλά εργοστασιακά σωματεία άρχισαν να αποδέχονται περικοπές στις κατακτήσεις της δεκαετίας του '70. Μοτίβο ήταν «δουλέψτε για να ξεχρεώσουμε».

Οι συνδικαλιστικές ηγεσίες από εκεί που πρότασαν την ταξική ενόττητα κόντρα στους βιομήχανους άρχισαν να μιλούν για την ανάγκη «αυτομόρφωση» των εργαζομένων στις προβληματικές πόλιν στο πόδι λειτουργεί η αγορά, έτσι ώστε να μπορέσουν να λειτουργήσουν προς όφελος της εθνικής οικονομίας. Αυτό σήμαινε προσαρμογή στις ανάγκες της αγοράς και πίσση να δεχτούν περισσότερες θυσίες. Μέσα στα πλαίσια της οικονομικής κρίσης μετά από λίγα χρόνια, ο κόσμος δούλεψε για να ξεπληρώσει τις τράπεζες αλλά άρχισε να χάνει τη δουλειά του γιατί οι επιχειρήσεις δεν έβγαζαν αρκετά κέρδη και άρχισαν ξανά τα κλεισίματα και οι απολύσεις.

Έτσι το ΠΑΣΟΚ πέρασε από τα μεγάλα λόγια για τις ευθύνες των βιομηχάνων και την ανάγκη παρέμβασης του κράτους με τη συναίνεση των εργαζομένων, στις ουκοφαντικές σε βάρος του συνδικαλιστικού κινήματος ότι δόθηκαν με τις υπερβολικές διεκδικήσεις τους επιβάρυναν την χρεοκοπία των προβληματικών. Ταυτόχρονα άρχισε η προπαγάνδα για τους χαρομαφάνδες των προβληματι-

κών που δόθεν τους συντηρούν οι άλλοι εργαζόμενοι. Η πραγματικότητα ήταν όμως ότι το κράτος ξόδευε έναν τεράστιο προϋπολογισμό για να πληρώνει τόκους στις τράπεζες. Το γεγονός ότι οι απόπειρες του ΠΑΣΟΚ δεν έβησαν το πρόβλημα χρησιμοποιήθηκε και από τον Σημίτη και από την κυβέρνηση Μητσοτάκη ως επιχείρημα υπέρ της «ελεύθερης αγοράς» και των ιδιωτικοποιήσεων.

Ταυτόχρονα χρησιμοποιήθηκε και σαν κτύπημα απέναντι στα συνδικάτα και στο κίνημα. Όσες επιχειρήσεις επιβίωσαν η κυβέρνηση Μητσοτάκη τους έδωσε το τελειωτικό κτύπημα...
Αν το ΠΑΣΟΚ του Ανδρέα το 1981 έσωσε τις τράπεζες στέλνοντας το λογαριασμό στους εργάτες, εκμαυλίζοντας τις συνδικαλιστικές ηγεσίες του, δεν μπορεί να υπάρχει καμία αμφιβολία για το τι είναι ικανό να κάνει το ΠΑΣΟΚ του Γιωργάκη σήμερα που ξανά, όπως και τότε, κινδυνεύουν οι τράπεζες της Ελλάδας απειλώντας με ντόμινο τις τράπεζες Ευρώπης και Αμερικής.

Ότι απόμεινε τότε από τα όνειρα για μια πορεία πέραν του καπιταλιστικού συστήματος κληπίστηκε από την κατάρρευση της πρώτης χώρας όπου η εργατιά πειραματιζόταν τα βήματα της δικής της εξουσίας, με κύρια ευθύνη γι αυτή την κατάρρευση της σταθινικής γραφειοκρατίας και του μοντεϊσίου διαχείρισης που επέβαλε τόσο στην χώρα του Οκτώβρη όσο και σε όλες όσες αποτέλεσαν τον λεγόμενο «υπαρκτό σοσιαλισμό».

Μέσα σε αυτό το κλίμα της εποχής που διαφημιζόταν ωσάν το «τέλος της ιστορίας» από τον Φουκουγιάμα, ήταν που ο ενιαίος Συνασπισμός με την συγκυβέρνηση παρέδωσε την εξουσία στον αρχάγγελο της κάθαρσης Μητσοτάκη, ο οποίος καθάρισε το θέμα των προβληματικών στέλνοντας στο σπίτι τους 6.500 εργάτες και δωρίζοντας τα κουφάρια των κλεισμένων εργοστασίων να κομούναν σαν παράσημα την συνδικαλιστική αυταπάτη, περί συν-διαχείρισης ενός «ανθρώπινου καπιταλισμού».

Από τότε η συνδικαλιστική παράταξη της ΠΑΣΚΕ με κύρια ευθύνη της ηγεσίας της είναι παραδομένη μέσα στην ομίχλη των ονειρώξεων της ελληνικής άρχουσας τάξης, από την ισχυρή Ελλάδα του νότιου-ανατολικού άκρου της Ευρώπης, στην ένταξη στον σκληρό πυρήνα του ευρώ και από το ζωντανέμα του ολυμπισμού και της Πυθίας μέχρι τα σχέδια του ενεργειακού Εθνόρδαντο και τα «πράσινα άλματα» του Γιωργάκη, Ξεκόβεται από τους εργάτες και με τα αστικά ιδιοσημειώματα προσπαθεί να τους εμποδίσει από την επανεξέταση της μέχρι τώρα πορείας του εργατικού κινήματος ξανά σερβιροντας ένα ξαναξεσταμένο φαυτό.

Σήμερα

Καθώς το μεσοπρόθεσμο πρόγραμμα σταθερότητας βάζει στο στόχαστρο όλη τη δημόσια περιουσία που διαχειρίζεται το αστικό κράτος, ο εφιάλης της «νασυγκρότησης» και της διάλυσης των

εργασιακών σχέσεων επιστρέφει ξανά. Σημαντικό μέρος των εργαζομένων δουλεύει κάτω από αμφίβολες συνθήκες εργασίας μέσω εργο-λαβικών συμβολαίων, όπως σε όλη τη βιομηχανία μετάλλου.

Το σημερινό αίτημα που διαμορφώνεται από τις συνδικαλιστικές παρατάξεις της ΠΑΣΚΕ, ΔΑΚΕ, υπό την απειλή της εκποίησης της δημόσιας περιουσίας που συμπίπτει με τη περίοδο χρεοκοπίας του ελληνικού καπιταλισμού και του αστικού

κράτους, είναι η υπεράσπιση του «δημόσιου χαρακτήρα της επιχείρησης», προτείνοντας ένα φάρμακο για «πόσα νόσο», το δε ΠΑΜΕ συνηγορεί σε αυτό με την προσηκείνη «Αποκλειστικά δημόσιοι, ενιαίοι φορέας ορυκτού πλούτου, στην υπηρεσία των λαϊκών αναγκών, με συμμετοχή της ΛΑΡΚΟ». Δεν αναφέρουν όμως τίποθ θα είναι η εξουσία του Δημοσίου αυτού που θα επιβάλλει τις ήψεις.

Το πουήθημα της ΛΑΡΚΟ σήμερα στους ιδιώτες από την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, έρχεται να βάλει το φάσμα στην ασφάλεια και την εγγύηση της εργασίας σε όλες τις δημόσιες επιχειρήσεις, με πρώτο στην ήιστα τον ΟΣΕ και τις αστικές συγκοινωνίες. Η δέσμευση της κυβέρνησης προς τους διεθνείς τραπεζίτες για ξεπούληση των κρατικών επιχειρήσεων προς άγρια 50 δις για τη διάσωση του χρηματοπιστωτικού συστήματος και των διεθνών τοκογυφών είναι αμετάκλητη (ή πουηθήμαστε ή χανόμεσπε, για να τροποποιήσουμε το δήθημα των πράσινων υπουργών).

Τα αιτήματα για την διατήρηση του «δημόσιου χαρακτήρα» της επιχείρησης που προωθούνται προς το συνδικάτο της ΛΑΡΚΟ από τα ανώτερα συνδικαλιστικά όργανα ΓΣΕΕ, ΠΟΕΜ και τις παρατάξεις ΠΑΣΚΕ, ΔΑΚΕ είναι ανεπαρκή καθώς σκοντάφτουν στο ότι την εξουσία του Δημοσίου την έχει σήμερα μια κυβέρνηση που είναι τόσοσημηνη περίοδος και όπως προειδοποιήσαμε τους εργαζόμενους της ΔΕΗ, των Ελληνικών Αμυντικών Συστημά-

των, το ίδιο κάνουμε και με τους εργάτες της ΛΑΡΚΟ: Μόλις η κυβέρνηση καθάρσει τις συγκοινωνίες το επόμενο ήθημα θα είναι η ΔΕΗ. Καθαρίζοντας με τη ΔΕΗ, δύσκολα θα μπορούσε αήθο σωματείο του ευρύτερου δημόσιου τομέα να ανταπατεί αποτελεσματικά απέναντι στην εξουσία του κεφαλαίου, των τοκογυφών και των τρoικάνων.

Για να υπάρξει μια αποτελεσματική απάντηση στα εκρηκτικά ζητήματα που βάζει η καπιταλιστική κρίση, αναγκαίος όρος είναι η πλήρης και οριστική αποδέσμευση από τις συνδικαλιστικές ηγεσίες που πρώτα μιλάνε με τη κυβέρνηση της χρεοκοπίας, τον ΣΕΒ και τους τρoικανούς και μετά με τους εργάτες.

Το σύνθημά μας πρέπει να είναι: «Πάρνουμε τη ζωή στα χέρια μας», μέσα από τις γενικές συνελεύσεις, απευθυνόμενοι στο ενεργό και άνεργο εργατικό δυναμικό και όλα τα μαχόμενα τμήματα της εργατικής τάξης, ιδιαίτερα τα πιο καταπιεσμένα. Καθήκον είναι η ανάληψη της ευθύνης των αγώνων από τα πιο πρωτοπόρα τμήματα των εργατών ώστε να αποδεσμευθούν από τις συνδικαλιστικές ηγεσίες που παρελθόντος, που τους «έσωσαν» σε μια αήθη ιστορική περίοδο που το τότε αστικό κράτος μπορούσε να «σώσει», συσσωρεύοντας ένα δυσθεώρητο χρέος στη πλάτη των εργατών.

Η μετά-μνημονική εποχή έχει δείξει ότι η κυβέρνηση της χρεοκοπίας μπορεί να υποσχεθεί τα πάντα στους εργάτες μέχρι την ώρα που τους τινάζει τα μυαλά στον αέρα: Αυτό το πιστόδι κράταγε ανέκαθεν ο Γιωργάκης, το πιστόδι των τραπεζίτων και του ΔΝΤ. Και το κράταγε λέγοντας να μην ανησυχούμε, «ήθεφτά υπάρχουν».

Η κυβέρνηση αυτή με τις παλιές αυτές ηγεσίες, δουλεύουν χέρι-χέρι. Είναι συνδυασμένοι και οι δυο, με όσους χρεοκόπησαν τη χώρα στέλνοντας στην ανεργία 800.000 εργαζόμενους, έχουν προωθήσει, με τους «διαθόνους των κοινωνικών εταίρων», τις ελαστικές σχέσεις εργασίας σε ήθηλο 1.000.000, εξαφανίζοντας τα εργατικά δικαιώματα με την υπογραφή του μνημονίου. Ποιος μπορεί να έχει εμπιστοσύνη σήμερα σε αυτούς τους συνδικαλιστές;

Η αναζήτηση των σημερινών ήυσεων θα προκύψει μέσα από μια διαδικασία συγκρούσης ενάντια σε όλους αυτούς που αποτελούν το μακρύ χέρι της κυβέρνησης μέσα στα συνδικάτα.

Δεν μπορεί να υποηολιγεί στα σοβαρά κανείς ότι οι ήυσεις θα βρεθούν από τις συκεψείς συνδικαλιστών γραφειοκρατών με γνώμονα να βρεθούν ενέργειες που θα κάνουν ντόρο στα κανάλια!

Αν κάποιος θα ήθελε πραγματικά να αγωνιστεί, το πρώτο πράγμα που θα έπρεπε να είχε κάνει ήταν να ανταπατεί στην πώληση του ΟΣΕ, στην αποδιάρθρωση των συγκοινωνιών που τράβηξαν δυο μήνες

απεργίες, χωρίς κανένα σωματείο του ευρύτερου δημόσιου τομέα να κρύξει ούτε μια στάση εργασίας. Η «σωτηρία» της ΛΑΡΚΟ, όπως και των ήθλων δημόσιων επιχειρήσεων, δεν μπορεί να δοθεί αποσπασματικά και με τους συνδικαλιστικούς ερασιτεχνισμούς που στοχεύουν στην τήλεθέαση σε μια εποχή που η επαναστατική δράση εκατομμυρίων εργατών αηλάζει ραγδαία ολόκληρο τον αραβικό κόσμο και προκαλεί ρίγη φόβου στο αμερικάνικο και ευρωπαϊκό κεφάλαιο.

Και απαραίτητη προϋπόθεση είναι να ήυθούν οι εσωτερικές διαφορές ανάμεσα σε μόνιμους και εργολαβικούς εργάτες, καθώς και κάθε ήθλης μορφής εργατών, να βρεθούν τα πεδία που θα στεριώσουν συμμαχίες μεταξύ των εργατών, ώστε να δώσουν κοινούς αγώνες. Η ενοποίηση σε ένα εργοστασιακό σωματείο που θα προστατεύει τους εργάτες με βάση το «ένας για όλους και όλοι για έναν», ανεξάρτητα της εργασιακής σχέσης με την οποία παρέχει την εργασία του στην επιχείρηση. Αυτή είναι η μίνιμουμ προϋπόθεση. Και για να δώσει αποτελεσματικά η αηθηπλέγγια δράση θα πρέπει να διατυπωθούν τα διεκδικητικά αιτήματα που θα αποδέξουν στην πράξη και όχι στα λόγια την υποστήριξη των μόνιμων εργατών στους εργολαβικούς και ελαστικο-ποιημένους συναδέλφους τους.

Η ενοποίηση των εργατικών αγώνων κάτω από ένα κεντρικό σύνθημα «δεν πληρώνουμε την κρίση τους», προστατεύουμε την δημόσια περιουσία του λαού και ανατρέπουμε όποιον θέλει να την παραχωρήσει στους ιδιώτες με οποιαδήποτε δικαιολογία.

Το δικαίωμα στην δουλειά των εργατών δεν είναι διαπραγματεύσιμο. Τα δημόσια αγαθά υγεία, παιδεία και μεταφορές πρέπει να παρέχονται δωρεάν στο λαό για να εξασφαλίσει η ήλευθερία διακίνησης ιδεών και ανθρώπων.

Διαγραφή του δυσβάσταχτου και επαχθούς χρέους.

Μόνο μια κυβέρνηση των εργατών μπορεί να διαγράψει το συνηλικό χρέος των καπιταλιστών, να εθνικοποιήσει τις τράπεζες αντί να σούζει τους τραπεζίτες, να εθνικοποιήσει τις μεγάλες επιχειρήσεις χωρίς καμιά αποζημίωση αφού τις επιχειρήσεις τις έχουμε πληρώσει διηπά και τριηπά με τα αφορολόγητα κέρδη, τις επιδοτήσεις, τους αναπτυξιακούς νόμους, με την εκμετάλλευση της εργατικής μας δύναμης. Βάζοντας όλο το παραγωγικό δυναμικό κάτω από εργατικό ήλεγχο και σχεδιασμό. Μόνο έτσι μπορεί να μειωθεί η ανεργία, μοιράζοντας τον κοινωνικά αναγκαίο χρόνο εργασίας σε όλους τους εργάτες. Μόνο έτσι μπορεί να ήλεγχοη η ακρίβεια και να παταχθεί η διαφθορά.

Και η προϋπόθεση για την προώθηση αυτής της μόνης ήυσης θέτει την ανατροπή αυτής της κυβέρνησης καθώς και κάθε ήθλης που θα προκύψει και θα προσπαθήσει να σώσει τον καπιταλισμό που καταρρέει, φρωτώνοντας το λογαριασμό αυτό στις πλάτες των εργατών.

Μέσα από την ανατροπή τέτοιων κυβερνήσεων μπορεί να ανοίξει ο δρόμος σε διαδικασίες που θα αναδείξουν τις δυνατόσεις που θα μπορέσουν να δώσουν ήυσεις σύμφωνα με τις ανάγκες τις κοινωνίας και όχι τις κερδοφορίας του κεφαλαίου.

Οι εργάτες της ΛΑΡΚΟ κάνοντας το πρώτο βήμα, θα πρέπει να βρουν στο δρόμο τους όλοσ εκείνους τους συμμάχους για να δώσουν ένα αγώνα ζωής και θανάτου για ολόκληρη την εργατική τάξη.

ΑΡΑΒΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Επίπλαστη εκχειρία την Υεμένη Σφαγείο στη Συρία – βομβαρδισμοί στη Λιβύη

Επίπλαστη αποδεικνύεται η περίοδος εκχειρίας στην οποία εισήλθε η Υεμένη μετά τον τραυματισμό του προέδρου Σάλεχ και την φυγή του στην Σαουδική Αραβία. Αν και η ανακαυή τηρείται κανονικά ανάμεσα σε κυβερνητικά στρατεύματα και στην φυλή Χασιίντ του Σείχη Αλ Χαμάρ, δεν ισχύει το ίδιο για τις ομάδες Ισλαμιστών αναρτάρων που όλο το τελευταίο διάστημα συγκροτούνται με τον στρατό, ανατινάζουν αυτοκίνητα αξιωματούχων ή και καταλαμβάνουν ολόκληρες επαρχίες (Αμπιάν). Το καθεστώς απαντά με μαζικές συλλήψεις ατόμων που κατηγορεί για την επίθεση στο προεδρικό μέγαρο στις 3 Ιούνη, ενώ πίσω από κάθε εχθροπραξία «δέχνη» την Αλ-Κάντα. Η ήλειψη νερού και ηλεκτρικού, αλλά και οι αιματοχυσίες, σε αρκετές περιοχές τείνουν να δημιουργήσουν συνθήκες ανθρωπιστικής κρίσης, με πανικοβλητους Γεμενίτες να μετακινούνται από πόλη σε πόλη για να γλυτώσουν. Την ίδια στιγμή, συνεργάτες του προέδρου Σάλεχ δηλώνουν πως σύντομα θα επιστρέψει στην χώρα, κάτι που το διαψεύδουν οι ίδιοι ο Σαουδάραβες που τον φιλοξενούν και περιθάλπουν. Φαίνεται πως οι μέρες του χασάτη Σάλεχ στην εξουσία, έχουν τελειώσει οριστικά...

Αλλά το έργο μιας γνήσιας επανάστασης δεν τελειώνει ποτέ με μια εναλλαγή προσώπων στην εξουσία. Ο λαός της Υεμένης δεν ικανοποιείται απλά με την φυγή του Σάλεχ που με βάση το Σύνταγμα έβαλε τον αντιπρόεδρο Μανσοούρ Χάντι στην θέση του υπηρεσιακού προέδρου, αλλά και τον γιό και τα... ανήψια του Σάλεχ εγκατεστημένους στο προεδρικό μέγαρο σε ρόλο διαθόνων κληρονομικό δικαϊώματι... Διαδηλώσεις δεκάδων χιλιάδων στους δρόμους της Υεμένης ζητούν την εκδίωξη κάθε ατόμου που περιβόλυντος του Σάλεχ από την εξουσία, και την δημιουργία Μεταβατικού Συμβουλίου για την διακυβέρνηση της χώρας. Σε κάμε περιπτώση η κατάσταση στην Υεμένη παραμένει ρευστή και ανοιχτή σε όλα τα ενδεχόμενα, υπενθυμίζοντας για άλλη μια φορά την τραγική ήλειψη ενός επαναστατικού κόμματος των εργατών και του λαού που θα παρέμβει μέσα σε αυτό το κενό εξουσίας για να θέσει το σύνθημα για την κατάληψή της...

Αντίστοιχες επιθέσεις και «λάθη» του τελευταίου διαστήματος, γεννούν εύλογα «ερωτήματα» αν και κατά πόσο οι Ιμπεριαλιστές βρίσκονται στην Λιβύη με σκοπό να ανατρέψουν τον Κανταφίκο καθεστώς ή να διαλύσουν διά της ωμής βίας τις εστίες της επανάστασης και να ήθσουν υπό τον ήλεγχο τους την πετρελαιοπαραγωγή αυτής χώρας. Έτσι μοιάζει σχεδόν ειρωνική η «ανθρωπιστική» ήλωση του ΓΓ του ΝΑΤΟ Ράσμουσεν, όσον αφορά την επέμβαση στη Λιβύη πως «εμποδίασε μια σφαγή. Σώσαμε αναρίθμητες ζωές»...

Επιπλέον, η περίοδος εκχειρίας στην οποία εισήλθε η Υεμένη μετά τον τραυματισμό του προέδρου Σάλεχ και την φυγή του στην Σαουδική Αραβία. Αν και η ανακαυή τηρείται κανονικά ανάμεσα σε κυβερνητικά στρατεύματα και στην φυλή Χασιίντ του Σείχη Αλ Χαμάρ, δεν ισχύει το ίδιο για τις ομάδες Ισλαμιστών αναρτάρων που όλο το τελευταίο διάστημα συγκροτούνται με τον στρατό, ανατινάζουν αυτοκίνητα αξιωματούχων ή και καταλαμβάνουν ολόκληρες επαρχίες (Αμπιάν). Το καθεστώς απαντά με μαζικές συλλήψεις ατόμων που κατηγορεί για την επίθεση στο προεδρικό μέγαρο στις 3 Ιούνη, ενώ πίσω από κάθε εχθροπραξία «δέχνη» την Αλ-Κάντα. Η ήλειψη νερού και ηλεκτρικού, αλλά και οι αιματοχυσίες, σε αρκετές περιοχές τείνουν να δημιουργήσουν συνθήκες ανθρωπιστικής κρίσης, με πανικοβλητους Γεμενίτες να μετακινούνται από πόλη σε πόλη για να γλυτώσουν. Την ίδια στιγμή, συνεργάτες του προέδρου Σάλεχ δηλώνουν πως σύντομα θα επιστρέψει στην χώρα, κάτι που το διαψεύδουν οι ίδιοι ο Σαουδάραβες που τον φιλοξενούν και περιθάλπουν. Φαίνεται πως οι μέρες του χασάτη Σάλεχ στην εξουσία, έχουν τελειώσει οριστικά...

Αλλά το έργο μιας γνήσιας επανάστασης δεν τελειώνει ποτέ με μια εναλλαγή προσώπων στην εξουσία. Ο λαός της Υεμένης δεν ικανοποιείται απλά με την φυγή του Σάλεχ που με βάση το Σύνταγμα έβαλε τον αντιπρόεδρο Μανσοούρ Χάντι στην θέση του υπηρεσιακού προέδρου, αλλά και τον γιό και τα... ανήψια του Σάλεχ εγκατεστημένους στο προεδρικό μέγαρο σε ρόλο διαθόνων κληρονομικό δικαϊώματι... Διαδηλώσεις δεκάδων χιλιάδων στους δρόμους της Υεμένης ζητούν την εκδίωξη κάθε ατόμου που περιβόλυντος του Σάλεχ από την εξουσία, και την δημιουργία Μεταβατικού Συμβουλίου για την διακυβέρνηση της χώρας. Σε κάμε περιπτώση η κατάσταση στην Υεμένη παραμένει ρευστή και ανοιχτή σε όλα τα ενδεχόμενα, υπενθυμίζοντας για άλλη μια φορά την τραγική ήλειψη ενός επαναστατικού κόμματος των εργατών και του λαού που θα παρέμβει μέσα σε αυτό το κενό εξουσίας για να θέσει το σύνθημα για την κατάληψή της...

Αντίστοιχες επιθέσεις και «λάθη» του τελευταίου διαστήματος, γεννούν εύλογα «ερωτήματα» αν και κατά πόσο οι Ιμπεριαλιστές βρίσκονται στην Λιβύη με σκοπό να ανατρέψουν τον Κανταφίκο καθεστώς ή να διαλύσουν διά της ωμής βίας τις εστίες της επανάστασης και να ήθσουν υπό τον ήλεγχο τους την πετρελαιοπαραγωγή αυτής χώρας. Έτσι μοιάζει σχεδόν ειρωνική η «ανθρωπιστική» ήλωση του ΓΓ του ΝΑΤΟ Ράσμουσεν, όσον αφορά την επέμβαση στη Λιβύη πως «εμποδίασε μια σφαγή. Σώσαμε αναρίθμητες ζωές»...

ΚΑ.

Σάββατο 25 Ιουνίου 2011
Τηλ. - FAX. 210 5241070
E-mail: eek@ath.forthnet.gr
Κωδικός 3768

Το ΕΕΚ στο Internet στη διεύθυνση: www.eek.gr

Εργατικό Επαναστατικό Κόμμα
Οργάνωση Επαναστατικής Νεολαίας

6η μαρξιστική
κατασκήνωση

Δευτέρα 25/7 - Κυριακή 31/7

Κάστρο Κυλλήνης (νομός Ηλείας)
πληροφορίες - κρατήσεις τηλ.:
2105241070 - 6972292998 - 6938500330

Η Ε.Ε. απειλεί να δάψει στα συντρίμμια της τους λαούς της Ευρώπης

Μένουν μόνο λίγα 24ωρα για να προχωρήσει η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ στην κατάπτυστη ψηφοφορία για την έγκριση του Μεσοπρόθεσμου στην Βουλή και στην Ευρώπη του κεφαλαίου επικρατεί... το χάος.

Στη Σύνοδο Κορυφής που ολοκληρώθηκε το βράδυ της Τετάρτης 22/6 οι 27 ηγέτες της Ε.Ε. υποχρεώθηκαν να "αναμετρηθούν" με δύο τοποθετήσεις τραπεζιτών, του ευρωπαίου Ζ.Κ. Τρισέ και του αμερικανού Μ. Μπερνάκι.

Και οι δύο τοποθετήσεις που προηγήθηκαν δύο 24ωρα της συνόδου κατέληξαν σε ένα και μόνο θέμα: η διασπορά της κρίσης του χρέους 30 μήνες μετά το ξέσπασμα της κρίσης (με σημείο αναφοράς την κατάρρευση της Lehman Brothers) απειλεί πλέον άμεσα με οικονομική και πολιτική αποσταθεροποίηση την Ευρώπη και τις ΗΠΑ.

Ήδη στις ΗΠΑ τα υψηλά ποσοστά ανεργίας πείθουν και τους πλέον αισιόδοξους αναλυτές ότι το δεύτερο πακέτο ποσοτικής χαλάρωσης (QE 2) που ολοκληρώνεται στα τέλη του μήνα, δεν κατάφερε να αναστρέψει την πτώση της οικονομίας και - εν όψει των νέων προεδρικών εκλογών - αρχίζουν να σκέπτονται το ενδεχόμενο να συνεχίσουν την πολιτική του νομισματικού πληθωρισμού με νέα χρηματοδοτικά πακέτα.

Και αυτό παρά το γεγονός ότι έτσι θα προκαλέσουν ένα νέο κύμα παγκόσμιας νομισματικής αποσταθεροποίησης και εντατικοποίησης της κρίσης του χρέους τόσο στις ΗΠΑ όσο και στην Ευρώπη, όπως έγινε με το δεύτερο πακέτο ποσοτικής χαλάρωσης με την κοινωνική έκρηξη στη Β. Αφρική.

Αφορμή στη νέα άμεση απειλή είναι η κρίση στην Ελλάδα, η οποία εδώ και λίγους μήνες έχει αρχίσει να καταγράφεται ως ακήρυκτη στάση πληρωμών στο εσωτερικό που πολύ σύντομα (20 Ιουλίου) μπορεί να μετατραπεί σε στάση πληρωμών και προς το εξωτερικό (τόκους και χρεολύσια), αν δεν υπάρξει συνέχιση της εξωτερικής δανειοδότησης. Στις 20 Ιουλίου στο Γενικό Λογιστήριο του

Κράτους το "ρευστό" τελειώνει και αν δεν υπάρξουν νέα δάνεια ο καπιταλισμός της Ελλάδας θα πρέπει και επίσημα να κηρύξει στάση πληρωμών συμπαρασύροντας τις υπερχρεωμένες Πορτογαλία - Ιρλανδία αλλιά και τις Ισπανία - Ιταλία που είναι φορτωμένες με τρομακτικές ακόμα και για τα μεγέθη της Ευρώζωνης υποχρεώσεις.

Μια τέτοια εξέλιξη όμως θα μετέτρεπε ολόκληρο το ευρωπαϊκό τραπεζικό σύστημα σε μια ευρωπαϊκή Lehman Brothers στη νιοστή δύναμη! Οι ευρωπαϊκές τράπεζες κατέχουν 70 δισ. ευρώ κρατικού χρέους της Ελλάδας, Ιρλανδίας, Πορτογαλίας και Ισπανίας. Κατέχουν όμως επιπλέον τραπεζικά και άλλα είδη ομολόγων 570 δισ. ευρώ! Πράγμα που σημαίνει ότι πέραν του αμερικάνικου χρέους που κουβαλάνε οι ευρωτράπεζες, είναι φορτωμένες με κρατικό και ιδιωτικό χρέος των προβληματικών χωρών που ξεπερνά συνολικά τα 640 δισ. ευρώ, δηλαδή όσο και το δεύτερο πακέτο "ποσοτικής χαλάρωσης" των ΗΠΑ!

Πολιτική και οικονομική κρίση

Η χρηματοπιστωτική κρίση του 2007 - 2008 που μεταηλλάχθηκε σε δημοσιονομική κρίση (κρίση δημόσιου χρέους) το 2009 - 2010, τώρα έχει προκαλέσει μια χωρίς προηγούμενο πολιτική κρίση πάνω στα θεμέλια της οικονομικής αποσταθεροποίησης στην Ευρώπη και έχει βγάθει στους δρόμους εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενους και μικροαστούς που καταστρέφονται από την ανεργία, την ύφεση και την χρηματοπιστωτική ασφυξία.

Η επανάσταση των αραβικών μαζών της Β. Αφρικής και της Μέσης Ανατολής πολύ γρήγορα άρχισε να επεκτείνεται στη Νότια Ευρώπη με σημείο αναφοράς την Ελλάδα και την Ισπανία προκαλώντας ρίγη ανησυχίας στους 27.

Στις Βρυξέλλες οι 27 αργά το βράδυ της Πέμπτης 23/6 προσπαθούσαν να βρουν τρόπο να συμφωνήσουν σε ένα νέο πακέτο "διάσωσης" του καπιταλισμού στην Ελλάδα προκειμένου να ανακόψουν το "τσουνάμι" που οι τραπεζικές αναλύσεις και το ΔΝΤ βλέπουν να επεκτείνεται πολύ σύντομα στην Ισπανία και την Ιταλία αγγίζοντας τον "σκληρό πυρήνα" του ευρώ.

Όλα έδειχναν μέχρι αργά την Πέμπτη ότι οι 27 θα υποχρεωθούν να κάνουν κάτι για να αποφύγουν την στάση πληρωμών (όσον αφορά το εξωτερικό χρέος) στην Αθήνα για να κερδίσουν χρόνο μέχρι το φθινόπωρο.

Γιατί μέχρι το φθινόπωρο; Γιατί τότε θεωρούν ότι θα έχει ξεκαθαρισθεί περισσότερο το τοπίο για το τι μέλλει γενέσθαι στην ΗΠΑ αλλιά και στις κεντρικές οικονομίες της Ευρώζωνης οι οποίες έχουν αρχίσει να γονατίζουν από τις επιπτώσεις της κρίσης του χρέους στις αγορές ομολόγων και στην ανεργία...

Όλοι στη
48ωρη
γενική απεργία

Συνέχεια από τη σελίδα 1

Ένα ανεξάρτητο, ταξικό Κέντρο αγώνα των εργατών πρέπει να ενώσει κάθε μαχόμενη δύναμη του προλεταριάτου, να οργανώσει τη συνέχεια της απεργιακής και γενικότερα της ταξικής δράσης και την επόμενη ημέρα και να τη στρέψει ενάντια στην κυβέρνηση Παπανδρέου-τρίκα, για την ανατροπή της και μια επαναστατική σοσιαλιστική διεξοδό από τον χρεοκοπημένο καπιταλισμό.

Ποδόσφαιρο
Ο υπόκοσμος η άλλη
όψη του κόσμου τους

Συνέχεια από τη σελίδα 1

Αυτές οι γραμμές γράφονται την ώρα που το θέμα σκάει. Ένας συρφετός από παράγοντες, μπουκ, μανατζεραίους μέχρι και μπράβους, έχει κατηγορηθεί μέχρι στιγμής για στημένα ματς και παράνομα στοιχήματα και είναι άγνωστο πόσο μακριά θα πάει ή μέχρι που θα την πάνε την βαλίτσα. Το πανελλήνιο συγκλονίστηκε γιατί του ανακοίνωσαν επίσημα αυτό που ήξερε και συντηρούσε με όλους τους τρόπους. Το κράτος, πάνω στην ώρα, διακηρύσσει ηθική. Α! και ο Κούγιας πάλι στο ρόλο του εξυγιαντή. Όπως και να έχει στόματα ανοίξαν, το πράγμα δεν άντεξε άλλο και μένει να δούμε αν θα την πληρώσουν οι «Τσοχατζόπουλοι» της μάλας και μόνο. Το θέμα είναι σοβαρό και μπορεί να ταρακουνήσει συνειδήσεις. Στην Ιταλία μετά το «καλτσιοπόλις» δεν άλλαξαν και πολλά, απλώς ξαναράφτηκε η παρθενία. Τώρα όμως είναι άλλοι καιροί, απρόβλεπτοι. Θα επανέλθουμε εκτενώς.

Γ. Αγγ.

Μιχάλης Μ.